

ΘΡ
71

ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΟΛΥΖΩΙΔΟΥ

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΚΟΝ
ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΗΣ
ΠΑΛΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΡΙΤΗ

ΕΚΔΟΘΕΝ ΕΙΣ ΤΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
D. C. DIVRY, INC.
ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ

Georgia Ledada
1211 Broad River Ave.
Columbia S.C.

Θρ
71

63

ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΟΛΥΖΩΙΔΟΥ

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΚΟΝ

ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΤΗΣ

ΠΑΛΑΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

«Ἐὰν θέλητε καὶ εἰσακούσητέ μου,
τὰ ἀγαθὰ τῆς γῆς φάγεσθε.»
(Ἡσαΐας, 1. 19).

ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΡΙΤΗ

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ

ΤΗ ΑΓΑΠΗΤΗ ΜΟΙ ΑΔΕΛΦΗ
ΕΥΤΕΡΠΗ Ι. ΠΟΛΥΖΩΪΔΟΥ
Εὐλαβεῖ Προσωνητοῖα
ΑΦΙΕΡΟΥΤΑΙ

ΑΝΤΙ ΠΡΟΛΟΓΟΥ

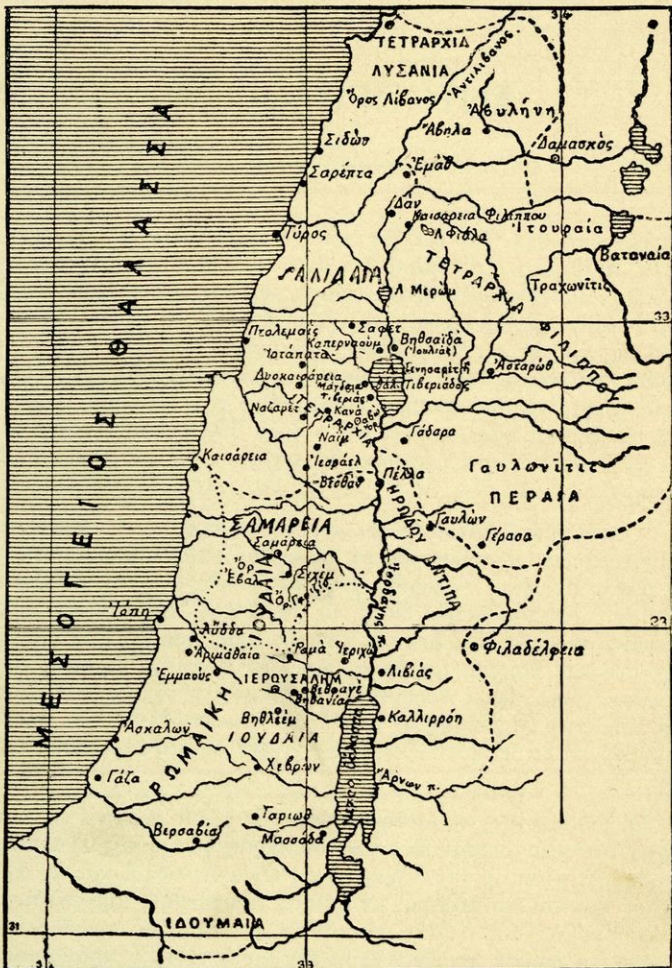

Εἶνε ἀλήθεια ὅτι ἐκεῖνος ποῦ γράφει Ἱστορίαν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης διὰ παιδιὰ ὄχι ἄνω τῶν 11 ἐτῶν, εὐρίσκεται πολλῶς εἰς δύσκολον θέσιν. Εἶναι εὐκόλον νὰ ἐξάρῃ κἀνεὶς τὰς ὥραιάς καὶ διδακτικὰς περιγραφὰς καὶ νὰ τονίσῃ τὰ σημεῖα τῆς ἀρετῆς, τὰ ὁποῖα ἄλλως τε λάμπουν καὶ μόνα τῶν. Ἀλλὰ πῶς νὰ παρουσιάσῃ περιγραφὰς φόνων καὶ αἱμάτων οὕτως ὥστε, χωρὶς νὰ ἀποσιωπήσῃ πολλὰ μέρη τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, νὰ ἀφήσῃ ὠφέλειαν εἰς τὸν μικρὸν Ἑλληνόπαιδα, αὐτὸ εἶναι τὸ δυσκολώτερον ἐρώτημα δι' ἐκεῖνον ποῦ καταγίνεται μὲ αὐτά.

Ὅπως δὴποτε, κατόπιν πολυετοῦς διδασκαλίας ἐν Ἀμερικῇ, προσεπάθησα, μὲ προσοχὴν, νὰ πάρω ἀπὸ κάθε κεφάλαιον ἐκεῖνα μόνον τὰ μέρη, τὰ ὁποῖα εἶναι κατάλληλα διὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν. Ἐπιπροσθέτως ὅμως ἄς τονίζηται πάντοτε εἰς τοὺς μικροὺς μαθητὰς, ὅτι ὅταν ὁ Ἰσραηλιτικὸς λαὸς ἦτο ἐνάρετος εἶχε πάντοτε βοηθὸν τὸν Θεὸν καὶ δὲν ἐγνώριζε καμίαν δυσκολίαν, ὅταν ὅμως ἐλησμόνει τὸν Θεὸν καὶ τὰς ἐντολάς Του καὶ ἐγένετο σκληρόκαρδος, τότε ἔχανε τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, υπέφερεε πολλὰ, ἐξητελιζέτο καὶ ἐγένετο δούλος εἰς λαοὺς ξένους.

Οἱ διδάσκοντες τὸ μάθημα τοῦτο ἄς ἔχουν πάντοτε εἰς τὴν ἔδραν τῶν μίαν σειρὰν εἰκόνων τοῦ περιεχομένου τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, μίαν Ἀγίαν Γραφήν, ἃς εἶναι γελαστοὶ καὶ ἃς ἀρχίζουν πάντοτε τὸ μάθημα μὲ μικρὰν προσευχὴν, αὐτοσχέδιον, ἢ ἀπὸ ἐκείνας τὰς ὁποίας παραθέτω εἰς τὸ τέλος τοῦ βιβλίου τούτου, τὸ ὁποῖον περιέχει ὅλην τὴν κατὰ τὸ νέον πρόγραμμα διδασκομένην ὕλην ἐκ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης.

Γ. ΠΟΥΛΥΖΩΪΔΗΣ

Χάρτης τῆς Παλαιστίνης

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ¹

Α, ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΠΡΟ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΩΝ

ΠΩΣ Ο ΘΕΟΣ ΕΚΑΜΕ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

(Γένεσις Κεφάλαιον 1ον.)²

“Όλα όσα βλέπομεν γύρω μας είναι έργα του Θεού. Ο Θεός έκαμε τον κόσμο και τον άνθρωπον με μόνον τον λόγον Του. Είς την αρχήν ο Θεός έκαμε τον ου-

(1).—Ο Θεός έκαμε συμφωνίαν (διαθήκην) με τους Έβραίους να τους βοηθή εάν φυλάττουν τας εντολάς Του. Οί Έβραίοι δέν έχράτησαν την συμφωνίαν αυτήν, την Παλαιάν Διαθήκην. Ο Θεός έκαμε τότε νέαν συμφωνίαν (Καινήν Διαθήκην) με όλους τους άνθρωπους να τους βοηθή εάν φυλάττουν τας εντολάς Του. Είς την Ιστορίαν της Παλαιάς Διαθήκης μανθάνομεν τι έκαμεν ο Θεός διά τους Έβραίους και πώς αυτοί έφέροντο άπέναντί Του.

(2).—Αί παραπομπαι δέν άφοροϋν τους μαθητάς. Έτέθησαν μόνον χάριν ένδεχομένης χρησιμοποίησεώς των εκ μερους των διδασκάλων.

ρανόν και τήν γῆν.* Εἶπεν «ἄς γί-
νη φῶς». Καὶ ἔγινε φῶς. Ὁ Θεὸς
ἔκαμε τὸν ἥλιον νὰ λάμπη τὴν
ἡμέραν, τὴν σελήνην καὶ τὰ ἄ-
στρα νὰ λάμπουν τὴν νύκτα.* Κα-
τόπιν ἐχώρισε τὴν ξηρὰν ἀπὸ τὴν
θάλασσαν. Ἐπάνω εἰς τὴν ξηρὰν
εἶπε κι' ἐβγῆκαν χόρτα καὶ δέν-
δρα. Ἐπειτα ἔκαμε τὰ πτηνά, τὰ
ζῶα, τὰ ψάρια καὶ τὰ θαλασσιναὶ
ζῶα.

Ὁ Θεὸς εἶδε πόσον ὠραῖα ἦ-
σαν ὅλα ἐκεῖνα ποῦ ἔκαμεν. Εὐ-
χαριστήθηκε πολὺ. Ἀλλὰ δὲν ἦτο
κανεὶς ποῦ νὰ εὐχαριστηθῆ μαζύ
Του. Τί νομίζετε ὅτι ἔκαμε τότε
ὁ Θεός;

ΠΩΣ Ο ΘΕΟΣ ΕΠΛΑΣΕ ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟΝ

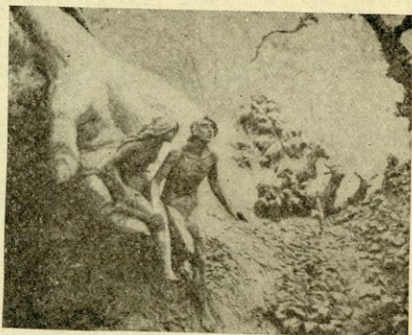
(Γένεσις Κεφάλαιον 1ον.)

“Όταν ο Θεός εΐδεν ότι όλα ησαν καλά ειπεν: “Ας κάμωμεν ανθρωπον. ‘Επήρε χωμα από την γην· έκαμε τον ανθρωπον· τον ωνόμασεν ‘Αδάμ.

‘Αλλ’ ο Θεός εΐδεν ότι δεν εΐναι καλόν να μείνη ο ανθρωπος μόνος. “Έκαμε τότε την γυναΐκα, της οποίας το όνομα ητο Εύα. Την έδωκεν εις τον ‘Αδάμ. ως σύντροφον. Δια να βοηθοῦν ο ένας τον άλλον. ‘Ο ‘Αδάμ και η Εύα λέγονται πρωτόπλαστοι. Διότι εΐναι οι πρώτοι ανθρωποι.

‘Ο Θεός εις τον πρώτον ανθρωπον και την πρώτην γυναΐκα

ἔβαλε κάτι ἀπὸ τὴν ἰδικὴν Του ζωὴν. Τοὺς ἔδωκε νοῦν, πράγμα ποῦ δὲν ἔδωκεν εἰς τὰ ζῶα, τὰ πτηνὰ καὶ τὰ ψάρια. Τοὺς ἔκαμε νὰ εἴμποροῦν νὰ γνωρίζουν τὸ καλὸν ἀπὸ τὸ κακόν. Τοὺς ἔκαμεν ὁμοίους μὲ Αὐτόν. Ὁ Θεὸς εὐλόγησε κατόπιν τὸ ἔργον Του.

Τὸ ἔργον τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Θεὸς ἔβαλε τὸν Ἀδὰμ καὶ τὴν Εὐάν εἰς τὸν Παράδεισον. Ἦτο πολὺ ὠραῖος κῆπος· εἶχεν ὠραῖα λουλούδια, ἄφθονα νερά, ὑψηλὰ δένδρα. Πτηνὰ ἔτραγωδοῦσαν εἰς κάθε κλάδον.

Δίδαγμα : *

Ὁ Θεὸς εἶνε πανάγαθος.

(*)—Εἰς τὸ τέλος ἐκάστου μαθήματος ὁ διδάσκων, παρακαλῶ, ἄς ἐρωτᾷ : Τί μᾶς διδάσκει τὸ μάθημα αὐτό; Ἄς φροντίξῃ δὲ ἡ ἁ-

ΠΟΥ ΕΜΕΝΟΝ ΟΙ ΠΡΩΤΟΠΛΑΣΤΟΙ ΚΑΙ ΤΙ ΕΚΑΜΟΝ

(Γένεσις Κεφάλαιον 2ον.)

Ο Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὐὰ ἦσαν εὐτυχισμέ-
νοι. Ἡ καρδιά των ἦτο γεμάτη ἀπὸ
ἀγάπην. Ὁ Θεὸς τοὺς εἶπεν ὅτι εἰμπο-
ροῦσαν νὰ τρώγουν ἀπὸ ὅλους τοὺς
καρποὺς τῶν δένδρων. Μόνον ἀπὸ ἓν
δένδρον τοῦ ἐλέγετο Δένδρον γνώ-
σεως τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ
κακοῦ τοὺς εἶπεν ὁ Θεὸς νὰ μὴ φά-
γουν. Εἰς τὴν ἀρχὴν ὑπήκουον.

Ἀλλὰ μίαν ἡμέραν ὁ διάβολος με-
τεμορφώθηκεν εἰς φίδι. Εἶπεν εἰς τὴν
Εὐὰν νὰ φάγουν ἀπὸ τὸν καρπὸν τοῦ
δένδρου ἐκείνου. Ἡ Εὐὰ εἶπεν ὅτι ὁ Θε-
ὸς τοὺς εἶπε νὰ μὴ φάγουν.

—“Ἄν φάγετε, τοὺς λέγει τὸ φίδι,
θὰ γίνετε καὶ σεῖς Θεοί. Δι’ αὐτὸ σᾶς
εἶπεν ὁ Θεὸς νὰ μὴ φάγετε.

Ἡ Εὐὰ ἐπίστευσεν. Ἐχοψεν ἓνα

πάντησις τοῦ μαθητοῦ ν’ ἀρχίξῃ ὡς ἐξῆς : Τὸ μάθημα αὐτὸ μᾶς δι-
δάσκει ὅτι κτλ.

καρπὸν καὶ ἔφαγεν. Ἔδωκε καὶ εἰς τὸν Ἄδάμ. Ἐφαγε καὶ ἐκεῖνος. Τί νομίζετε ὅτι ἔγινε κατόπιν;

Δίδαγμα :

Εἴμεθα εὐτυχισμένοι ὅταν ἀκούωμεν τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

ΠΩΣ ΔΙΩΚΟΝΤΑΙ ΟΙ ΠΡΩΤΟΠΛΑΣΤΟΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΝ

(Γένεσις Κεφάλαιον 3ον.)

ΜΟΛΙΣ οἱ Πρωτόπλαστοι παρέβησαν τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ, ἀμέσως ἐνόησαν τὴν ἀμαρτίαν ποῦ ἔκαμον. Ἀπὸ τὸν φόβον των ἐκρύβησαν. Διότι ἡ ἀμαρτία κάμνει τὸν ἄνθρωπον νὰ φοβῆται.

Ὁ Θεὸς ὅμως ποῦ βλέπει ὅλα καὶ γνωρίζει ὅλα, ἐφώνησεν: «Ἄδάμ, ποῦ εἶσαι;» «ἤκουσα τὴν φωνὴν Σου καὶ ἐφοβήθηκα», ἀπήντησεν ὁ Ἄδάμ. «Διατί ἐφοβήθηκες;» ἐρωτᾷ ὁ Θεός. «Μήπως ἔφαγες ἀπὸ τὸν καρπὸν τῆς γνώσεως τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ;» «Ἡ Εὔα μὲ ἔδωκε νὰ φάγω», εἶπε φοβισμένος ὁ Ἄδάμ. Τότε ὁ Θεὸς ἐρώτησε τὴν Εὔαν: «Διατί δὲν ἤκουσες τὴν ἐντολὴν

Μου; «Τὸ φίδι μὲ ἐγέλασεν», ἀπήντησεν ἐκείνη.

Τότε ὁ Θεὸς τοὺς ἔβγαλεν ἀπὸ τὸν ὠραῖον Παράδεισον. Ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὐὰ δὲν ἦσαν πλέον εὐτυχισμένοι ὅπως πρῶτα. Ἄλλ' ὁ Θεὸς δὲν τοὺς ἐξέχασεν. Τοὺς ἔδωκεν υἱοὺς καὶ θυγατέρας διὰ νὰ ζοῦν μαζύ των.

Δίδομα :

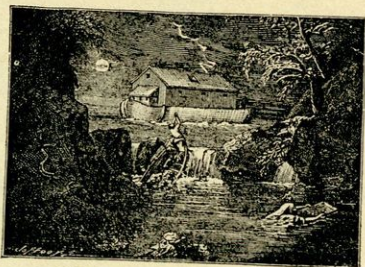
Ἡ παρακοὴ φέρει φόβον.

Ο ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΣ ΚΑΙ Ο ΝΩΕ

(Γέν. Κεφ. 7ον)

ΣΙΓΑ σιγὰ οἱ ἄνθρωποι ἔγιναν πολλοί. Καὶ ἤρχισαν νὰ ξεχνοῦν τὸν Θεὸν καὶ νὰ ἀμαρτάνουν. Ὁ Θεὸς πολλὰς φορὰς τοὺς εἶπε νὰ μετανοήσουν. Αὐτοὶ δὲν ἤκουον. Τότε ἀπεφάσισε νὰ τοὺς καταστρέψῃ. Μόνον ἓνας ἄνθρωπος καὶ ἡ οἰκογένειά του ἀγαποῦσαν τὸν Θεόν. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐλέγετο Νῶε. Εἰς αὐτὸν εἶπεν ὁ Θεὸς νὰ κάμῃ μίαν κιβωτὸν μεγάλην. Νὰ τὴν ἀλείψῃ μὲ πίσσαν διὰ νὰ πλέῃ εἰς τὰ νερά. Μέσα εἰς αὐτὴν ἔβαλεν ὁ Νῶε τὴν οἰκογένειάν του, ἓνα ζευγάρι ἀπὸ ὅλα τὰ ζῶα καὶ τὰ πτηνὰ καὶ πολλὰ τρόφιμα. Καὶ ἐκλείσθησαν εἰς τὴν Κιβωτὸν.

ἤρχισε τότε νὰ βρέχη ἀδιάκοπα πολλές
 ἡμέρας καὶ πολλές νύκτας. Τὰ νερὰ ἐσκέ-
 πασαν ὅλην τὴν γῆν. Οἱ ἄνθρωποι ἔτρεχον
 εἰς τὰ ὑψηλὰ μέρη διὰ νὰ σωθοῦν. Ἀλλὰ τὰ
 νερὰ ἐσκέπασαν ἀκόμη καὶ τὰ ὑψηλότερα
 βουνά. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι καὶ τὰ ζῶα εἶχον
 πνιγεῖ. Καὶ μόνον ἡ κιβωτὸς ἔπλεεν ἐπάνω

Ἡ Κιβωτὸς τοῦ Νῶε.

εἰς τὰ νερὰ. Κατόπιν ἐστάθηκεν ἐπάνω εἰς
 τὸ βουνὸν τῆς Ἀρμενίας Ἀραράτ. Ὁ Νῶε
 σιγὰ-σιγὰ ἤρχισε νὰ βλέπῃ τὰς κορυφὰς
 τῶν βουνῶν. Ἀφῆκε τότε μίαν περιστερὰν
 νὰ πετάξῃ. Ἡ περιστερὰ ἐπέταξεν ἐδῶ καὶ
 ἐκεῖ. Δὲν εὗρῆκε καλὴν θέσιν νὰ ξεκουρασθῇ
 καὶ ἐγύρισεν. Ἐπειτα ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας ὁ
 Νῶε τὴν ἔστειλε πάλιν. Τὴν φορὰν αὐτὴν
 ἐγύρισε μὲ ἐν φύλλον ἐληῆς εἰς τὸ ράμφος.
 Ἀπὸ αὐτὸ ὁ Νῶε ἐνόησεν ὅτι τὰ νερὰ θὰ
 ἦσαν χαμηλότερα. Ἐπειτα ἀπὸ ὀλίγας ἡμέ-
 ρας ἔστειλε καὶ πάλιν τὴν περιστερὰν. Τὴν
 φορὰν αὐτὴν ἡ περιστερὰ δὲν ἐγύρισεν.

Ὁ Νῶε ἐννόησεν ὅτι δὲν ἐσκέπαζον τὰ νερά πλέον τὴν γῆν. Ἐβγῆκε τότε μὲ τὴν οἰκογένειάν του ἀπὸ τὴν κιβωτόν. Ἄφῆκεν ἐλεύθερα καὶ ὅλα τὰ ζῶα. Ὁ Νῶε ἀμέσως ἐκάλεσε τὴν οἰκογένειάν του. "Ὅλοι μαζὺ προσευχήθηκαν. Ὁ Θεὸς τοὺς ἠλόγησεν. Ἰποσχέθηκεν ὅτι δὲν θὰ κάμῃ πλέον κατακλυσμόν. Καὶ ὡς σημεῖον ἔδωκε τὸ Οὐράνιον Τόξον.

Δίδαγμα :

Σώζει ὁ Θεὸς τοὺς καλοὺς.

ΠΩΣ ΤΙΜΩΡΕΙΤΑΙ Ο ΕΓΩΙΣΜΟΣ. Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΗΣ ΒΑΒΕΛ

(Γένεσις Κεφ. 11ον)

ΤΑ παιδιά τοῦ Νῶε ἐλέγοντο Σήμ, Χάμ, Ἰάφεθ. Αὐτὰ ἀπέκτησαν ἄλλα παιδιά. Ἔτσι ἤρχισαν πάλιν νὰ πληθύνωνται οἱ ἄνθρωποι. Καὶ διὰ νὰ δοξασθοῦν ἐσκέφθησαν νὰ κτίσουν ἓνα πύργον ὑψηλὸν ἕως τὸν οὐρανόν. Εἰργάσθησαν πολλὰ-πολλὰ χρόνια. Καὶ ὁ πύργος ἐγίνετο ὑψηλότερος.

Ο Θεὸς ὅμως ἐτιμώρησε τὴν ὑπερηφάνειάν των. Ἐσύγχυσε τὰς γλώσσας των. Δὲν ἤμποροῦσαν πλέον νὰ καταλάβουν ὁ ἓνας τὸν ἄλλον. Ἦναγκάσθησαν τότε ν' ἀφήσουν τὸν πύργον ἀτελείωτον καὶ νὰ διασκορπισθοῦν εἰς ὅλα τὰ μέρη τῆς γῆς. Ἐγιναν ἀπὸ τότε διάφοροι λαοί.

Οἱ ἀπόγονοι τοῦ Σὴμ ἐπῆγαν εἰς τὴν Ἀσίαν. Οἱ ἀπόγονοι τοῦ Χαμ εἰς τὴν Ἀφρικὴν. Οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἰάφεθ εἰς τὴν Εὐρώπην.

Ὁ πύργος αὐτὸς ὠνομάσθηκε Βαβέλ, δηλαδὴ πύργος ὅπου ἐσυγχύσθησαν αἱ γλώσσαι τῶν ἀνθρώπων.

Δίδομα :

Ὁ ἐγωϊσμὸς πάντοτε τιμωρεῖται.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΜΕΝΑΙ*

Ποῖος ἔκαμε τὸν κόσμον καὶ τὸν ἄνθρωπον;—Τί ἔδωκεν ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον;—Διατί ἐδόθη ἡ Εὐα εἰς τὸν Ἀδάμ;—Διατί ὁ Ἀδάμ καὶ ἡ Εὐα λέγονται Πρωτόπλαστοι;—Ποῦ ἔβαλεν ὁ Θεὸς τοὺς πρωτοπλάστους;—Τί εἶπεν ὁ Διάβολος εἰς τὴν Εὐαν;—Διατί ὁ Ἀδάμ καὶ ἡ Εὐα ἐκρύβησαν;—Διατί ἔγινεν ὁ Κατακλυσμός;—Τί ἦτο ἡ Κιβωτός;—Πόθεν ἐνόησεν ὁ Νῶε ὅτι δὲν ἐσκελάζετο πλέον ἡ γῆ ἀπὸ νερό;—Τί ἔκαμεν ὁ Νῶε καὶ ἡ οἰκογένειά του μόλις ἐβγήκαν ἀπὸ τὴν Κιβωτόν;—Πῶς ἐλέγοντο τὰ τέκνα τοῦ Νῶε;—Ὅταν ἐπληθύνθησαν οἱ ἄνθρωποι τί ἔκαμον;—Πῶς ἐτιμώρησεν ὁ Θεὸς τὴν ὑπερηφάνειάν των;—Πῶς λέγεται ἡ Ἱερά Ἱστορία τὴν ὁποίαν διδασκόμεθα;

* Οἱ μαθηταὶ ἄς ἐπαναλαμβάνουν ὅλην τὴν ἐρώτησιν. Δηλαδή: Ἐρ.—Ποῖος ἔκαμε τὸν κόσμον καὶ τὸν ἄνθρωπον; Ἀπ.—Τὸν κόσμον καὶ τὸν ἄνθρωπον ἔκαμεν ὁ Θεός. Αἱ συγκεντρωμένα ἐρωτήσεις ἄς γίνωνται ὡς ἰδιαιτέρον μάθημα εἰς τὸ τέλος ἐκάστης περιόδου, ὡς ἐπανάληψις τῆς ἡδὴ διδαχθείσης ὕλης.

Β' ΠΕΡΙΟΔΟΣ - ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΩΝ *

ΑΒΡΑΑΜ ΚΑΙ ΛΩΤ

(Γεν. Κεφ. 13ον)

ΕΙΣ μίαν μακρυνήν χώραν, τὴν Μεσοποταμίαν, οἱ ἄνθρωποι ἐπροσκυνοῦσαν τὰ εἰδωλα. Ἐξοῦσεν ὁμοῦς ἐκεῖ καὶ ἓνας πολὺ-πολὺ καλὸς ἄνθρωπος. Ἐλέγετο Ἀβραάμ. Ὁ Θεὸς ἤθελε νὰ μὴ χάσῃ τὴν ἀληθινὴν του θρησκείαν. Τοῦ εἶπε νὰ ὑπάγῃ εἰς μίαν ἄλλην χώραν ποῦ ἐλέγετο Χαναάν. * Τὴν χώραν αὐτήν, εἶπε, πῶς θὰ τοῦ τὴν χαρίσῃ. Τοῦ εἶπεν ἀκόμη ὅτι θὰ τὸν κάμῃ πατέρα ὀλοκλήρου λαοῦ.

Ὁ Ἀβραάμ ἐπῆρε τὴν γυναῖκά του, τὴν Σάραν, καὶ τὸν ἀνεψιόν του, τὸν Λῶτ, καὶ ἦλθον εἰς τὴν Χαναάν. Ὁ Ἀβραάμ καὶ ὁ Λῶτ εἶχον πολλὰ ποίμνια. Τὸ μέρος ὅπου ἔστησαν τὰς σκηνάς των ἦτο μικρόν. Δὲν ὑπῆρχεν ἀρκετὸν χόρτον. Ὁ Ἀβραάμ εἶπε τότε εἰς τὸν Λῶτ νὰ ἐκλέξῃ εἰς ποῖον μέρος ἤθελε νὰ ὑπάγῃ.

Ὁ Λῶτ ἐδέχθηκεν. Ἐξέλεξε μίαν τοποθεσίαν κοντὰ εἰς τὸν ποταμὸν Ἰορδάνην. Ἐκεῖ, παραπέρα, ἦσαν καὶ αἱ πόλεις Σόδομα καὶ Γόμορα.

Δίδαγμα :

Πρέπει νὰ προλαμβάνωμεν τὰ μαλώματα

Σημ.—Ὁ Ἀβραάμ, ὁ Ἰσαὰκ καὶ ὁ Ἰακώβ λέγονται Π α τ ρ ι -
ά ρ χ α ι, διότι ἐπῆραν ἀπὸ τὸν Θεὸν τὴν ὑπόσχεσιν ὅτι θὰ μεγα-
λώσῃ τὸν Ἑβραϊκὸν λαόν.

* Σημ.—Ὁ διδάσκων παρακαλεῖται νὰ παρατηρήσῃ εἰς τοὺς μαθη-
τάς ὅτι αἱ ὀνομασίαι «Χαναάν», «Γῆ Χαναάν», «Γῆ τῆς Ἐπαγγελίας»
καὶ «Παλαιστίνη» σημαίνουν τὸ ἴδιον μέρος. Ἐπίσης Ἰουδαῖοι, Ἰσ-
ραηλῖται, Ἑβραῖοι σημαίνουν τὸ ἴδιον.

ΠΩΣ ΚΑΤΕΣΤΡΑΦΗΣΑΝ ΤΑ ΣΟΔΟΜΑ ΚΑΙ ΤΑ ΓΟΜΟΡΑ

(Γεν. Κεφ. 14ον)

ΕΙΣ τὰ Σόδομα καὶ τὰ Γόμορα οἱ ἄνθρωποι εἶχον γίνεαι πολὺ κακοί. Καὶ ὁ Θεὸς ἀπεφάσισε νὰ τοὺς καταστρέψῃ. Εἶπε, λοιπόν, μὲ ἓνα ἄγγελον, εἰς τὸν Λὼτ νὰ πάρῃ τὴν οἰκογένειάν του καὶ νὰ φύγῃ, χωρὶς νὰ γυρίσουν ὀπίσω των διὰ νὰ ἰδοῦν τὴν καταστροφὴν.

Ὁ Λὼτ ὑπήκουσεν. Ἀνεχώρησαν ἀμέσως. Ἦρχισε τότε νὰ πύπῃ φωτιά. Τὰ Σόδομα καὶ τὰ Γόμορα, μὲ τοὺς κακοὺς των ἀνθρώπους, κατεστράφησαν. Δὲν ἔμεινε τίποτε.

Ἡ καταστροφή τῶν Σοδόμων

Ἡ γυναῖκα τοῦ Λὼτ, καθὼς ἔφευγον, ἐγύρισεν, ἀπὸ περιέργειαν, πρὸς τὰ ὀπίσω νὰ ἰδῇ τὴν καταστροφὴν. Ὁ Θεὸς ὅμως τὴν ἐτιμώρησε διὰ τὴν παρακοιὴν καὶ τὴν περιέργειάν της.

Δίδαγμα :

Ἡ περιέργεια εἶναι κακὸν πρᾶγμα

ΠΩΣ Ο ΑΒΡΑΑΜ ΦΙΛΟΞΕΝΕΙ ΤΟΥΣ ΞΕΝΟΥΣ

(Γένεσις Κεφάλαιον 18ον.)

Ο ΑΒΡΑΑΜ καὶ ἡ Σάρρα δὲν εἶχον παιδιά. Καὶ πάντοτε παρακαλοῦσαν τὸν Θεόν. Ἦθελον νὰ ἀποκτήσουν παιδιά.

Κάποτε ὁ Ἄβρααμ ἐκάθητο κάτω ἀπὸ ἓν δένδρον.

Ἐκ τῆς μακρᾶς εἶδε νὰ ἔρχονται πρὸς τὴν σκηνὴν του τρεῖς ἄνδρες. Εἶχον πρόσωπον ὠραῖον· ἦσαν φορεμέ- νοι πολὺ σεμνὰ καὶ ἀπλᾶ.

Ὁ Ἀβραὰμ ἀμέσως ἔτρεξε νὰ τοὺς προαπαντήσῃ. Τοὺς παρεκάλεσε νὰ μείνουν εἰς τὴν σκηνὴν του, νὰ φάγουν καὶ νὰ ἀναπαυθῶν.

Οἱ ξένοι ἐδέχθησαν. Ἐκάθησαν καὶ ἔφαγον. Ὁ Ἀβραὰμ τοὺς περιποιήθηκε παρὰ πολὺ. Ἀφοῦ ἔφαγον οἱ ξένοι, εἶπον εἰς τὸν Ἀβραὰμ ὅτι ἡ Σάρρα θὰ ἀποκτήσῃ υἱόν.

Οἱ ξένοι ἔφυγον. Ἐπειτα ἀπὸ ἀρκετὸν καιρὸν ἡ Σάρρα ἀπέκτησεν υἱόν. Τὸν ὠνόμασαν Ἰσαάκ. Ἀπὸ αὐτὸ ἐνόησεν ὁ Ἀβραὰμ ὅτι οἱ ξένοι ἐκεῖνοι δὲν ἦσαν ἀπλοῖ ἄνθρωποι. Ἦσαν ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ.

Δ ἰ δ α γ μ α :

Ἡ φιλοξενία εἶναι καλὸν προᾶγμα.

Η ΠΙΣΤΙΣ ΤΟΥ ΑΒΡΑΑΜ ΚΑΙ Ο ΙΣΑΑΚ

(Γεν. Κεφ. 21ον)

Ο ΑΒΡΑΑΜ καὶ ἡ Σάρρα ἐζοῦσαν εὐτυχισμένοι! Δι- ὅτι ἀγαποῦσαν τὸν Θεόν. Καὶ ὅσοι ἀγαποῦν τὸν Θεὸν εἶναι πάντοτε εὐτυχισμένοι.

Ὁ Θεός, διὰ νὰ δοκιμάσῃ τὴν πίστιν τοῦ Ἀβρα- ἀμ, τοῦ εἶπε νὰ θυσιάσῃ εἰς Αὐτὸν τὸν Ἰσαάκ. Ἐλυ- πήθησεν ὁ Ἀβραὰμ. Ἀλλ' ἡ ἀγάπη καὶ ἐμπιστοσύνη του πρὸς τὸν Θεὸν ἦτο πολὺ δυνατὴ. Δὲν ἐσκέφθησε καθόλου. Ἐπῆρε τὸν Ἰσαάκ καὶ ἦλθεν εἰς ὑψηλὸν βου- νόν. Ἐκεῖ ἔσχισε ξύλα. Ἔβαλεν ἐπάνω εἰς αὐτὰ τὸν Ἰσαάκ. Ἦτο ἕτοιμος νὰ τὸν θυσιάσῃ.

Ἐξαφνα ὅμως ἤκουσε φωνὴν ἀπὸ τὸν οὐρανόν:

«'Αβραάμ, μὴ θυσιάσῃς τὸν 'Ισαάκ. Ὁ Θεὸς εἶδε πόσον εἶσαι εὐσεβής». Ὁ 'Αβραάμ ἐκοίταξε γύρω. Εἶδεν ἐκεῖ κοντὰ ἓνα κριόν. Τὸν ἔπιασε καὶ τὸν ἐπρόσφερε θυσίαν εἰς τὸν Θεόν, ἀντὶ τοῦ 'Ισαάκ.

Ὁ 'Αβραάμ καὶ ὁ 'Ισαάκ ἐγύρισαν ὀπίσω εὐτυχισμένοι. Ὑπῆκουον πάντοτε εἰς τὸν Θεόν.

Δίδαγμα :

Πρέπει νὰ εἴμεθα πρόθυμοι νὰ δίδωμεν εἰς τὸν Θεὸν καὶ τὰ πολυτιμότερά μας

ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ.—ΑΓΑΡ ΚΑΙ ΙΣΜΑΗΛ

(Γεν. Κεφ. 21ον)

Η ΑΓΑΡ καὶ ὁ 'Ισμαήλ, ὁ υἱὸς τῆς, ἐξοῦσαν κοντὰ εἰς τὸν 'Αβραάμ καὶ τὴν Σάραν. Μίαν ἡμέραν ὁ 'Ισμαήλ ἐπέιραξε τὸν 'Ισαάκ. Αὐτὸ ποῦ ἔκαμε δὲν ἦτο καλὸ πράγμα. Ὁ 'Αβραάμ ἐμάλωσε τὴν Ἄγαρ

'Ισμαήλ καὶ Ἄγαρ

καὶ τὸν 'Ισμαήλ. Καὶ αὐτοὶ ἀπεφάσισαν νὰ φύγουν. Ὁ 'Αβραάμ ἐπῆρε μερικὰ τρόφιμα καὶ ἓνα ἀσκὸν νεροῦ καὶ τὰ ἔδωκεν εἰς τὴν Ἄγαρ διὰ τὸν δρό-

μον. Ἡ Ἄγαρ καὶ ὁ 'Ισμαήλ ἀνεχώρησαν. Ἐπεριπάτησαν πολὺν δρόμον. Ὄταν ἐπέινασαν ἐκάθησαν καὶ ἔφαγον. Κατόπιν ἔπιον καὶ νερόν. Ἐπειτα ἀπὸ μερικὰς ὥρας τὸ ψωμὶ καὶ τὸ νερὸ ἐτελείωσαν. Ἀλλὰ ἐξακολουθοῦσαν νὰ περιπατοῦν μὲ τὸν ζεστὸν ἥλιον τῆς ἐρήμου.

Ὁ Ἰσμαήλ ἐδίψασε πάρα πολύ. Δὲν εἰμποροῦσε νὰ περιπατήσει πλέον. Διότι ἡ δίψα εἶνε πολὺ ἄσχημον προᾶγμα. Ἡ μητέρα του τὸν ἔβαλε, μισοπεθαμένον, κάτω ἀπὸ ἓν δενδράκι. Ἦθελε νὰ τὸν προφυλάξῃ ἀπὸ τὸν ἥλιον καὶ τὴν δίψαν. Ἐπειτα ἐπῆγε λιγάκι παραπέρα· ἐκάθησε καὶ ἤρχισε μὲ δάκρυα νὰ προσεύχεται. Ἐξαφνα ἀκούει μίαν φωνήν. Ἦτο φωνὴ ἀγγέλου. Ἐλεγε: «Μὴ φοβεῖσαι, Ἄγαρ. Ὁ Θεὸς ἤκουσε τὴν φωνὴν τοῦ παιδιοῦ σου καὶ τὴν φωνὴν τὴν ἰδικὴν σου».

Ἡ Ἄγαρ ἐκοίταξε τριγύρω. Εἶδε μίαν πηγὴν δροσεροῦ νεροῦ. Ἐτρεξεν ἀμέσως. Ἐγέμισε τὸν ἀσκόν. Ἐδωκεν εἰς τὸν Ἰσμαήλ. Κατόπιν ἔπλε καὶ ἐκεῖνη. Ἐυχαριστήθησαν καὶ οἱ δύο. Ἐπειτα ἐξακολούθησαν τὸν δρόμον των.

Δίδαγμα :

Εἶναι μεγάλη ἡ δύναμις τῆς προσευχῆς

ΙΣΑΑΚ ΚΑΙ ΡΕΒΕΚΑ

(Γέν. Κεφ. 24ον.)

ΟΤΑΝ ἀπέθανεν ἡ Σάρα 127 χρόνων, καὶ ἤρχισε νὰ γηράσκη ὁ Ἀβραάμ, ἠθέλησε νὰ νυμφεύσῃ τὸν υἱόν του τὸν Ἰσαάκ. Δὲν ἠθέλεν ὅμως νὰ τοῦ δώσῃ σύζυγον ἀπὸ τὴν Χαναάν. Διότι αἱ γυναῖκες τῆς Χαναάν ἐπροσκυνοῦσαν τὰ εἰδωλα. Ἦθελε νὰ τοῦ πάρῃ σύζυγον ἀπὸ τὴν πατρίδα του. Ἐστεῖλε λοιπὸν ἓνα πιστόν του ἄνθρωπον, τὸν Ἐλιέζερ, εἰς τὴν Μεσοποταμίαν νὰ τοῦ εὔρῃ μίαν εὐσεβῆ νύμφην διὰ τὸν Ἰσαάκ.

Ὁ Ἐλιέζερ ἐφόρτωσε 10 καμήλους μὲ δῶρα καὶ ἀνεχώρησε. Πρὸς τὸ βράδυ ἔφθασεν εἰς μίαν πόλιν τῆς Μεσοποταμίας. Ἐκεῖ ἐξοῦσεν ὁ ἀδελφὸς τοῦ Ἀβραάμ. Εἰς τὴν εἴσοδον τῆς πόλεως ἦτο πηγὴ. Ὁ Ἐ-

Ἠλιέζερ ἔσταμάτησεν ἐκεῖ. Ἄφου ἀνεπαύθηκε, παρεκάλεσε τὸν Θεὸν νὰ εἶνε ἡ σύζυγος τοῦ Ἰσαάκ, ἐκεῖνη ἢ ὅποια θὰ τοῦ ἔδιδε νερὸ καὶ θὰ ἐπότιζε καὶ τὰς καμήλους του. Δὲν εἶχεν ἀκόμη τελειώσει τὴν προσευχήν του καὶ ἔρχεται μία πολὺ ὠραία κόρη. Ἐλέγετο Ρεβέκα. Ὁ Ἠλιέζερ τῆς ζητεῖ νερό. Ἐκεῖνη μὲ εὐχαρίστησιν μεγάλην, τοῦ ἔδωκε νὰ πιῇ. Ἐπότισε καὶ τὰς καμήλους του.

Ἐρώτησε τότε ὁ Ἠλιέζερ ποίου κόρη εἶνε καὶ ἂν ἔχουν εἰς τὸ σπίτι των τόπον νὰ περάσῃ τὴν βραδυὰν ἐκεῖνην. Ἡ κόρη ἀπήντησεν ὅτι εἶναι θυγατέρα τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Ἀβραάμ καὶ ὅτι εἰς τὸ σπίτι των εἶχον τόπον καὶ δι' αὐτὸν καὶ διὰ τὰς καμήλους του. Ἀμέσως εἰδοποίησε καὶ τὸν ἀδελφόν της Λάβαν. Αὐτὸς ἦλθε καὶ τὸν ἐπῆρεν.

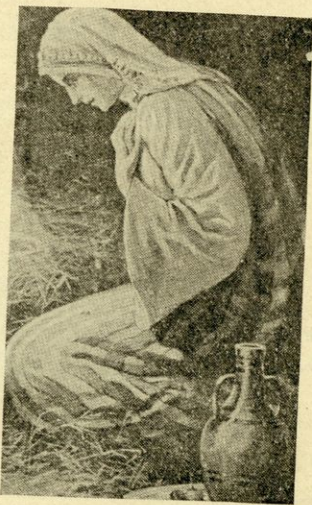
Εἰς τὸν πατέρα τῆς Ρεβέκας εἶπεν ὁ Ἠλιέζερ τὸν σκοπὸν ποῦ ἦλθεν εἰς Μεσοποταμίαν. Καὶ ἔμειναν σύμφωνοι νὰ γίνῃ ἡ Ρεβέκα σύζυγος τοῦ Ἰσαάκ. Ἀμέσως τότε ὁ Ἠλιέζερ ἔδωκε δῶρα εἰς τὴν Ρεβέκαν. Τὸ πρῶτὸν ἐπῆρε καὶ ἀνεχώρησαν.

Μαζὺ μὲ τὴν Ρεβέκαν ἦσαν καὶ δύο γυναῖκες βοηθοί. Ὁ Ἀβραάμ καὶ ὁ Ἰσαάκ μὲ χαρὰν ὑποδέχθησαν τὴν Ρεβέκαν, τὴν ὅποιαν ἐπῆρε σύζυγον ὁ Ἰσαάκ. Εὐχαριστημένος ὁ Ἀβραάμ, διὰ τὰ καλὰ ποῦ τοῦ ἔδωκεν ὁ Θεός, ἀπέθανεν 175 ἐτῶν.

Δίδαγμα :

Πρέπει νὰ προτιμῶμεν τὰς θυγατέρας τῆς πατρίδος μας

— 20 —

Ἡ Ρεβέκα

ΤΙ ΧΑΝΕΙ Ο ΛΑΙΜΑΡΓΟΣ ΚΑΙ Ο ΦΥΓΟΠΟΝΩΣ

(Γέν. Κεφ. 25ον.)

Ο ΙΣΑΑΚ καὶ ἡ Ρεβέκα ἐξοῦσαν εὐτυχισμένοι. Ἀπέκτησαν καὶ δίδυμα παιδιά, τὸν Ἡσαῦ καὶ τὸν Ἰακώβ. Πρῶτος ἐγεννήθηκεν ὁ Ἡσαῦ. Δι' αὐτὸ εἶχε περισσότερα δικαίωματα, τὰ πρωτοτόκια, πῶς ἔλεγεν ὁ παλαιὸς Ἑβραϊκὸς νόμος.

Τὸν Ἡσαῦ τὸν ἀγαποῦσεν ὁ Ἰσαάκ. Διότι τοῦ ἔφερε τακτικὰ κυνήγιον. Τὸν Ἰακώβ τὸν ἀγαποῦσε περισσότερον ἢ Ρεβέκα. Διότι ἔμενεν εἰς τὸ σπίτι καὶ τὴν ἐβοηθοῦσε.

Κάποτε ὁ Ἡσαῦ ἐγύρισεν ἀπὸ τὸ κυνήγιον κουρασμένος. Εἶδε τὸν Ἰακώβ νὰ μαγειρεύῃ φακῆν. Ἐπειδὴ ἐπεινοῦσε πολὺ, τοῦ ἐζήτησε νὰ φάγῃ. Ὁ Ἰακώβ τότε τοῦ ἐζήτησεν εἰς ἀντάλλαγμα τὰ πρωτοτόκιά του.

Ὁ Ἡσαῦ ἦτο λαίμαργος· ἀπέφευγε καὶ τὴν ἐργασίαν. Ἀφῆκε λοιπὸν τὰ πρωτοτόκιά του εἰς τὸν Ἰακώβ δι' ἓν πινάκιον φακῆς. Ἄλλ' ἔπειτα μετενόησεν.

Δίδαγμα :

Πρέπει ν' ἀποφεύγωμεν τὴν λαίμαργίαν

ΠΩΣ ΔΥΟ ΑΔΕΛΦΟΙ ΧΩΡΙΖΟΝΤΑΙ

(Γέν. Κεφ. 27ον.)

Ο ΙΣΑΑΚ ἐγήρασε πολὺ. Δὲν ἔβλεπεν. Ἐπλησίαζεν ὁ καιρὸς νὰ ἀποθάνῃ. Εἶπε λοιπὸν εἰς τὸν Ἡσαῦ νὰ φέρῃ ἓν καλὸν κυνήγιον διὰ νὰ φάγῃ καὶ νὰ τὸν εὐλογήσῃ.

Ὁ Ἰακώβ

Ὁ Ἡσαῦ ἐπῆγεν εἰς τὸ κυνήγιον. Ἡ Ρεβέκα ὁμως ἤθελε νὰ πάρῃ τὴν εὐλογίαν καὶ ὁ Ἰακώβ. Τοῦ εἶπε καὶ ἔσφαξεν ἐν τρυφερὸν ἐρίφιον. Τὸ ἐμαγεύησε καλά.

Ἐπειδὴ ὁ Ἡσαῦ ἦτο τριχωτός, ὁ Ἰακώβ ἐσκέπασε τὰ χέρια του καὶ τὸν λαιμόν του μὲ τὸ δέρμα τοῦ ἐριφίου. Ἐπῆρε τὸ φαγητὸν καὶ ἦλθεν εἰς τὸν Ἰσαάκ. Ὁταν ὁ Ἰσαάκ ἤκουσεν ὅτι ἡ φωνὴ τοῦ ὠμίλησε δὲν ὠμοίαζε μὲ τὴν φωνὴν τοῦ Ἡσαῦ, ἀλλὰ μὲ τὴν φωνὴν τοῦ Ἰακώβ, ἐπῆρε τὰ χέρια του καὶ τὰ ἐψηλάφησε· ἐνόησεν ὅτι εἶναι τριχωτά ὅπως τὰ χέρια τοῦ Ἡσαῦ. Καὶ εἶπεν: «Αἱ μὲν χεῖρες εἶναι χεῖρες τοῦ Ἡσαῦ· ἡ δὲ φωνὴ τοῦ Ἰακώβ.» Ἀλλὰ ἔφαγε καὶ τὸν εὐλόγησε.

Ἐπειτα ἀπὸ ὀλίγον ἔφθασεν ἀπὸ τὸ κυνήγιον καὶ ὁ Ἡσαῦ. Ἐτοίμασε φαγητὸν καὶ ἦλθεν εἰς τὸν πατέρα του. Ὁ Ἰσαάκ ἐνόησεν ὅτι ὁ Ἰακώβ τὸν ἐγέλασε καὶ ἐπῆρε τὴν εὐλογίαν. Ἐλυπήθη πολὺ. Διὰ νὰ μὴ ἀφήσῃ ὁμως παραπονεμένον τὸν Ἡσαῦ, τὸν εὐλόγησε καὶ αὐτόν.

Δίδαγμα :

Ἡ ἀπάτη ἀνακαλύπτεται γρήγορα

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ ΤΟΥ ΙΑΚΩΒ

(Γέν. Κεφ. 28ον.)

ΔΕΝ ἦτο ὥραϊον νὰ γελάσῃ ὁ Ἰακώβ τὸν πατέρα του καὶ δι' αὐτὸ ἐτιμωρήθη. Ἀναγκάσθηκε νὰ στεροθῆ τοὺς γονεῖς του καὶ τὴν πατρίδα του, καὶ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν ξενιτειάν. Ἀνεχώρησε διὰ τὴν Μεσοποταμίαν. Ἐκεῖ ἔμενεν ὁ θεῖός του Λάβαν. Εἰς τὸν δρόμον, ὅταν ἐνύκτωσεν, ἔπεσε νὰ κοιμηθῆ ὁ Ἰακώβ. Ἐκοιμήθη εἰς τὸ ὑπαιθρον. Προσκέφαλον εἶχε μιὰ πέτρα.

Καὶ εἶδεν ὄνειρον ὁ Ἰακώβ: Μιὰ μεγάλη σκάλα ἐστηρίζετο εἰς τὴν γῆν. Τὸ ἐπάνω μέρος τῆς σκάλας ἔφθανεν ἕως τὸν οὐρανόν. Ἄγγελοι κατέβαινον καὶ ἀνέβαινον ἀπὸ τὴν σκάλαν. Καὶ φωνὴ ἠκούσθηκεν: «Ἐγὼ εἶμαι ὁ Θεὸς τοῦ Ἀβραὰμ καὶ Ἰσαάκ. Τὸν τόπον αὐτὸν θὰ δώσω εἰς σὲ καὶ εἰς τοὺς ἀπογόνους σου, τοὺς ὁποίους θὰ πληθύνω ὅπως τὴν ἄμμον τῆς θαλάσσης· ἀπὸ τὴν γενεάν σου θὰ πάρῃ εὐλογίαν ὅλος ὁ κόσμος».

Ὁ Ἰακώβ ἐξύπνησεν. Ἀμέσως ἐνόησεν ὅτι ὁ τόπος ἐκεῖνος ἦτο ἱερός. Προσευχήθηκε μὲ δάκρυα καὶ μὲ πίστιν εἰς τὸν Θεόν. Καὶ ὑποσχέθηκε ὅτι, ἂν γυρίσῃ ὑγιῆς ἀπὸ τὴν Μεσοποταμίαν, θὰ κτίσῃ ναὸν εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον. Ἔβαλε κατόπιν ὡς σημάδι τοῦ τόπου ἐκείνου τὴν πέτραν ποῦ εἶχεν ὡς προσκέφαλον καὶ ἀνεχώρησε.

Δίδαγμα :

Ἡ ἀλήθεια εἶναι τὸ καλύτερον πράγμα

Ο ΙΑΚΩΒ ΕΙΣ ΜΕΣΟΠΟΤΑΜΙΑΝ

(Γέν. Κεφ. 29, 30, 31ον.)

Ο ΙΑΚΩΒ εἰς τὴν Μεσοποταμίαν ἔβοσκε τὰ πρόβατα τοῦ θεοῦ του Λάβαν. Τοῦ ἐζήτησε νὰ τοῦ δώσῃ σύζυγον τὴν κόρην του Ραχὴλ. Ὑποσχέθηκε νὰ τὸν ὑπηρετήσῃ 7 χρόνια. Ἄλλὰ ὁ Λάβαν εἶχε κόρην μεγαλειότεραν ἀπὸ τὴν Ραχὴλ. Αὐτὴν τοῦ ἔδωκεν. Ἐλέγετο Λεία.

Ὁ Ἰακώβ διὰ νὰ πάρῃ τὴν Ραχὴλ ἐδούλευσεν εἰς τὸν Λάβαν ἄλλα 7 χρόνια. Ἔτσι ἐτιμωρήθη

κ ε ν ὁ Ἰακὼβ ποῦ ἐγέλασε τὸν πατέρα του καὶ τὸν ἀδελφόν του.

Εἰς τὴν Μεσοποταμίαν ὁ Ἰακὼβ ἔμεινεν 20 χρόνια. Ἀπέκτησε 12 υἱούς. Τὰ ὀνόματά των εἶναι: Ρουβήμ, Συμεών, Λευὶ, Ἰούδας, Ἰσάχαρ, Ζαβουλών, Δάν, Νεφθαλεὶμ, Γάρ, Ἀσήρ, Ἰωσήφ καὶ Βενιαμίν.

Ἀλλὰ ποτὲ ὁ Ἰακὼβ δὲν ξεχνοῦσε τὴν πατρίδα του. Τὴν ἀγαποῦσε πολὺ ὅπως καὶ κάθε ἄνθρωπος ἀγαπᾷ τὴν πατρίδα του. Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν τόπον ποῦ γεννήθηκεν. Ἐπῆρε τὴν οἰκογένειάν του καὶ τὰ ποίμνια καὶ ἀνεχώρησεν.

Ὁ Ἡσαῦ μόλις ἔμαθεν ὅτι ἔρχεται ὁ ἀδελφός του, ἐξέχασε τὴν παλαιὰν ἔχθραν. Διότι κάθε ἄνθρωπος πρέπει νὰ συγχωρῇ τὰ σφάλματα ποῦ τοῦ κάμνουν οἱ ἄλλοι. Ἐτρεξε νὰ τὸν ὑποδεχθῇ. Ὅταν συνητήθησαν οἱ 2 ἀδελφοὶ ἔκλαιον ἐπὶ ὥρας. Γεμᾶτοι ἀπὸ χαρὰν ἦλθον κατόπιν εἰς τὸ πατρικὸ των σπίτι. Ἐζοῦσαν εὐτυχησμένοι.

Δ ἴ δ α γ μ α :

Ὅ,τι κάμεις ἐκεῖνο θὰ εὔρησ.

ΑΔΕΛΦΙΑ ΠΩΛΟΥΝ ΑΔΕΛΦΟΝ.—ΙΩΣΗΦ

(Γέν. Κεφ. 37ον.)

Ο ΙΑΚΩΒ ἀπὸ τὰ 12 παιδιά του, περισσότερον ἀγαποῦσε τὸ προτελευταῖον, τὸν Ἰωσήφ. Διότι αὐτὸς ἦτο ὁ φρονιμώτερος. Δι' αὐτὸ ὁ Ἰακὼβ τοῦ εἶχε χαρίσει καὶ ἓν πολὺ-πολὺ ὠραῖον ἔπανωφόρι. Τὸν ἐκρατοῦσε κοντὰ του, ἐνῶ οἱ ἄλλοι ἀδελφοὶ ἔβοσκον τὰ πρόβατά του.

Ὁ Ἰωσήφ εἶδε κάποτε ὄνειρον πῶς αὐτὸς καὶ οἱ ἀδελφοί του εἶχον κάμει εἰς τοὺς ἀγροὺς δεμάτια ἀπό στάχνα. Τὸ ἰδικόν του δεμάτιον ἦτο ὄρθιον· τὰ ἄλλα εἶχον πέσει κάτω. Ἄλλοτε πάλιν εἶδεν ὅτι ὁ ἥλιος, ἡ σελήνη καὶ 11 ἄστρα τὸν προσκυνοῦσαν.

Οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Ἰωσήφ ὅταν ἤκουσαν αὐτὰ τὸν ἐχθρεύθησαν περισσότερον. Μιὰν ἡμέραν ἐνῶ ἦσαν εἰς τοὺς ἀγροὺς τὸν εἶδον νὰ ἔρχεται. Ἀπεφάσισαν νὰ τὸν κακοποιήσουν. Τὸν ἔπιασαν καὶ τὸν ἔρριψαν εἰς ἕνα ξηρὸν λάκκον.

Ἐπειτα ἀπὸ ὀλίγον μερικοὶ ἔμποροι ἐπερνοῦσαν ἀπ' ἐκεῖ. Ἐπήγαινον εἰς τὴν Αἴγυπτον. Ἐνας ἀπὸ τοὺς ἀδελφοὺς εἶπε νὰ τὸν πωλήσουν εἰς τοὺς ἐμπόρους καὶ νὰ εἰποῦν εἰς τὸν πατέρα των ὅτι δῆθεν «θηρίον πονηρὸν κατέφαγεν αὐτόν».

Ὁ Ἰωσήφ ἐπωλήθηκεν ὡς δοῦλος. Οἱ ἀδελφοὶ του ἔβασαν τὸ ἐπινοοφόρι του μὲ τὸ αἷμα ἐριφίου. Τὸ βράδυ τὸ ἔδειξαν εἰς τὸν πατέρα των. Τοῦ εἶπον ὅτι τὸ εὑρήκαν εἰς τοὺς ἀγροὺς. Ὁ Ἰακώβ ἐπίστευσεν ὅτι «θηρίον πονηρὸν κατέφαγε» τὸν Ἰωσήφ. Ἐκλαιεν ἀπαρηγόρητα.

Δίδαγμα :

Τρομερὸν προᾶγμα ἢ ἐκδίκησις

Ο ΙΩΣΗΦ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΙΓΥΠΤΟΝ

(Γέν. Κεφ. 40όν.)

ΤΟΝ καιρὸν ἐκεῖνον τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἐπωλοῦσαν. Καὶ οἱ ἔμποροι τῆς Αἰγύπτου ἐπώλησαν τὸν Ἰωσήφ εἰς τὸν Πετεφοῦν. Αὐτὸς ἦτο ἀρχιμάγειρος

τοῦ Φαραὼ (ἔτσι ἐλέγοντο οἱ βασιλεῖς τῆς Αἰγύπτου).
Ὁ Ἰωσήφ ἦτο τίμιος. Καὶ ὁ Πετεφρῆς τὸν ἐκτιμοῦσεν.

Ἄλλ' ἡ σύζυγος τοῦ Πετεφρῆ ἦτο κακὴ. Κατηγόρησε τὸν Ἰωσήφ εἰς τὸν Πετεφρῆν. Αὐτὸς χωρὶς νὰ ἐξετάσῃ, ἔρριψε τὸν Ἰωσήφ εἰς τὴν φυλακὴν. Ἐκεῖ ὁμοῦς ὁ Ἰωσήφ ἀγαπήθηκεν ἀπὸ ὅλους. Διωρίσθηκε καὶ ἐπιστάτης τῶν ἄλλων φυλακισμένων.

Εἰς τὴν ἰδίαν φυλακὴν ἦτο φυλακισμένος καὶ ἓνας ὑπάλληλος τοῦ Φαραῶ. Κάποιαν πρωΐαν ὁ Ἰωσήφ τὸν εἶδε συλλογισμένον. Εἶδε κάποιον ὄνειρον καὶ ἐστενοχωρεῖτο. Ὁ Ἰωσήφ τοῦ εἶπε νὰ εἰπῇ τὸ ὄνειρόν του.

Ὁ ὑπάλληλος τοῦ Φαραῶ εἶπεν: Εἰς μὴν κληματαριὰν ἦσαν 3 κλήματα· ἀπὸ κάθε κλῆμα ἔκοψα σταφύλια· ἀφοῦ, τὰ ἔκαμα κρασί, ἔδωκα εἰς τὸν Φαραῶ καὶ ἔπιε.

Ὁ Ἰωσήφ τοῦ εἶπεν ὅτι τὰ 3 κλήματα εἶναι 3 ἡμέραι, ἔπειτα ἀπὸ τὰς ὁποίας θὰ βγῇ ἀπὸ τὴν φυλακὴν καὶ θὰ πάρῃ τὴν πρώτην του θέσιν. Καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ ἐνθυμηθῇ τότε καὶ αὐτὸν διότι ἦτο ἄδικα φυλακισμένος. Ὅπως τοῦ εἶχεν εἰπῇ ὁ Ἰωσήφ, ἔτσι ἔγινεν. Ἐπειτα ἀπὸ 3 ἡμέρας ὁ Φαραῶ ἔβγαλεν ἀπὸ τὴν φυλακὴν τὸν ὑπάλληλόν του καὶ τοῦ ἔδωκε τὴν πρώτην του θέσιν.

Δίδαγμα :

Δὲν πρέπει νὰ καταδικάζωμεν πρὶν ἐξετάσωμεν

ΠΩΣ ΑΝΤΑΜΕΙΒΕΤΑΙ ΕΙΣ ΤΟ ΤΕΛΟΣ Η ΑΡΕΤΗ

(Γεν. Κεφ. 41ον)

ΚΑΠΟΤΕ ὁ Φαραὼ ἐξύπνησε τρομαγμένος. Εἶχεν ἰδῆ ὄνειρον: Εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ Νείλου ἀνέβαινον ἑπτὰ ἀγελάδες παχείαι. Κατόπιν ἀνέβαινον ἄλλαι ἑπτὰ ἀδύνατοι. Αὐταὶ ὄρμησαν καὶ κατέφαγον

τὰς παχείας ἀγελάδας.

Ἔπειτα εἶδε πάλιν εἰς τὸ ἴδιο μέρος νὰ φυτρώνουν 7 στάχυα γεμᾶτα ἀπὸ σιτᾶρι καὶ ἄλλα 7 στάχυα ξηρά. Αὐτὰ ἔπνιξαν τὰ γεμᾶτα.

Τὸ ὄνειρον αὐτὸ ἐστενοχώρησε τὸν Φαραῶ. Ὁ ὑπάλληλός του ἐνθυμήθηκε τότε τὸν Ἰωσήφ. Εἶπε τὸ ὄνομά του εἰς τὸν Φαραῶ. Αὐτὸς ἀμέσως διατάσσει καὶ φέρουν τὸν Ἰωσήφ ἐμπρὸς του.

Ὁ Φαραῶ τότε διηγήθηκε τὸ ὄνειρον. Ὁ Ἰωσήφ εἶπεν: αἱ 7 παχείαι ἀγελάδες καὶ τὰ 7 γεμᾶτα στάχυα σημαίνουν 7 χρόνια εὐτυχίας εἰς ὅλην τὴν Αἴγυπτον. Αἱ 7 ὅμως ἀδύνατοι ἀγελάδες καὶ τὰ 7 ξηρὰ στάχυα σημαίνουν ὅτι μετὰ τὰ 7 χρόνια τῆς εὐτυχίας θὰ ἔλθουν ἄλλα 7 χρόνια δυστυχισμένα.

Ὁ Ἰωσήφ συνεβούλευσε τὸν Φαραῶ, κατὰ τὰ εὐτυχισμένα χρόνια νὰ κρύψη πολὺ σιτᾶρι καὶ τροφίμα,

διὰ νὰ ἔχη καὶ νὰ μὴ ἀποθάνῃ ὁ λαὸς του ἀπὸ τὴν πεί-
ναν κατὰ τὰ δυστυχησμένα χρόνια.

Δίδαγμα :

Ἡ οἰκονομία εἶναι καλὸν πρᾶγμα

ΠΩΣ ΕΛΕΥΘΕΡΩΝΕΤΑΙ ΚΑΙ ΔΟΞΑΖΕΤΑΙ Ο ΙΩΣΗΦ

(Γέν. Κεφ. 41ον.)

Ο ΦΑΡΑΩ ἔβγαλε τὸν Ἰωσήφ ἀπὸ τὴν φυλακὴν.
Τοῦ ἐφόρεσε βασιλικὸν δακτυλίδιον καὶ πολύτι-
μα ροῦχα· τοῦ ἔδωκεν ἰδιαιτέρο ἀμάξι ἔπειτα ἀπὸ τὸ
ιδιὸν του. Διέταξεν ὅλος ὁ λαὸς τῆς Αἰγύπτου νὰ ὑπα-
κούῃ εἰς τὸν Ἰωσήφ ἔπειτα ἀπὸ αὐτόν. Ὁ Ἰωσήφ ἦτο
τότε 30 χρόνων.

Μόλις ἦλθον τὰ χρόνια τὰ εὐτυχησμένα, ὁ Ἰωσήφ
ἐφρόντισε τὰ γίνουιν μεγάλαι ἀποθήκαι. Ἀποθήκευσεν
ἄφθονον σιτάρι. Κατόπιν ἦλθον τὰ χρόνια τῆς δυστυ-
χίας. Ξηρασία ἦτο παντοῦ. Ὅλος ὁ κόσμος ὑπέφερε
διότι δὲν εἶχε σιτάρι.

Οἱ κάτοικοι τῆς Αἰγύπτου δὲν ὑπέφερον. Διότι ἔ-
περναν τὰ τροφίμα ἀπὸ τὰς ἀποθήκας. Μὲ μεγάλην
δικαιοσύνην ἐμοίραζεν ὁ Ἰωσήφ τὰς τροφάς. Κανεῖς
δὲν ἐπέινασεν. Ὅλοι εἰς τὴν Αἴγυπτον ἐπερνοῦσαν
καλά.

Δίδαγμα :

Ἡ δικαιοσύνη εἶναι μεγάλη ἀρετὴ

ΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ ΤΟΥ ΙΩΣΗΦ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΙΓΥΠΤΟΝ

(Γέν. Κεφ. 42ον.)

ΕΙΣ τὴν Χαναὰν ὁ γέρον Ἰακώβ ἔμαθεν ὅτι εἶχον πολὺ σιτάρι εἰς τὴν Αἴγυπτον. Εἶπε λοιπὸν εἰς τὰ παιδιὰ του: «Πηγαίνετε εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ ἀγοράσατε τροφίμα διὰ νὰ μὴ ἀποθάνωμεν». Τὰ παιδιὰ του ἦλθον εἰς τὴν Αἴγυπτον. Παρουσιάσθησαν εἰς τὸν Ἰωσήφ διὰ νὰ ἀγοράσουν σιτάρι. Δὲν τὸν ἐγνώρισαν. Ποτὲ δὲν ἠμποροῦσαν νὰ φαντασθοῦν πῶς ὁ Ἄρχων ἐκεῖνος τῆς Αἰγύπτου ἦτο ὁ ἀδελφός των Ἰωσήφ ποῦ εἶχον πωλήσει εἰς τοὺς ἐμπόρους.

Ὁ Ἰωσήφ ὅμως τοὺς ἐγνώρισεν. Ἀλλὰ δὲν τὸ ἐφανερώσε. Ὁμιλοῦσε μὲ διερμηνέα. Τοὺς εἶπε μάλιστα ὅτι ἦσαν κατάσκοποι ξένου βασιλέως. Αὐτοὶ ἔπесαν εἰς τὰ πόδια του. Τὸν ἐβεβαίωσαν ὅτι ἦσαν τίμιοι ἄνθρωποι. Εἶπον ὅτι ὁ πατέρας των ἐλέγετο Ἰακώβ· ὅτι ἦσαν 12 ἀδελφοί· ὅτι ὁ ἓνας, ὁ Ἰωσήφ, ἀπέθανεν.

Ὁ Ἰωσήφ ἔκαμε πῶς δὲν ἐπίστευσεν. Ἐπειτα ὅμως ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας εἶπε τοὺς ὑπηρέτας, ἀφοῦ γεμίσουν τοὺς σάκκους των μὲ σιτάρι, νὰ βάλουν μέσα καὶ τὰ χρήματα ποῦ ἔφερον. Εἰς τοὺς ἀδελφούς του εἶπεν ὅταν ξανάλθουν εἰς τὴν Αἴγυπτον νὰ φέρουν καὶ τὸν μικρότερον ἀδελφόν των τὸν Βενιαμίν. Καὶ διὰ νὰ κάμουν τὴν παραγγελίαν του ἐκράτησεν ὡς ἐγγύησιν ἓνα ἀπὸ αὐτούς, τὸν Συμεών.

Ὅταν ἐγύρισαν εἰς τὴν Χαναάν, οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Ἰωσήφ, ἤνοιξαν τοὺς σάκκους. Ἀπόρησαν. Εἶδον ὅτι τὰ χρήματα ἦσαν ἐκεῖ μέσα. Δὲν ἠμποροῦσαν νὰ ἐννοήσουν. Κατόπιν διηγήθησαν εἰς τὸν πατέρα των ἐκεῖνα ποῦ ἔγιναν.

Δίδαγμα :

Ὁ καθένας πληρώνει τὴν ἁμαρτίαν του

Ο ΙΩΣΗΦ ΦΑΝΕΡΩΝΕΤΑΙ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΔΕΛΦΟΥΣ ΤΟΥ

(Γέν. Κεφ. 45ον.)

Η ΠΕΙΝΑ εις τὴν Χαναὰν ἐξακολουθοῦσεν. Ὁ Ἰακώβ ἤθελε νὰ στείλῃ πάλιν τὰ παιδιὰ του εἰς τὴν Αἴγυπτον διὰ σιτάρι. Ἄλλ' ἐκεῖνα εἶπον: Ὁ Ἄρχων τῆς Αἰγύπτου εἶπεν ὅτι τότε θὰ μᾶς ἔδιδε σιτάρι ὅταν θὰ ἐπηγαίνομεν καὶ τὸν Βενιαμίν.

Ὁ Ἰακώβ δὲν ἤθελε νὰ δώσῃ τὸν Βενιαμίν. Ἐφοβεῖτο μήπως χαθῆ καὶ αὐτός, ὅπως ὁ Ἰωσήφ καὶ ὁ Συμεών. Ἄλλ' ἡ ἀνάγκη τὸν ἔκαμε νὰ ἀφήσῃ καὶ τὸν Βενιαμίν νὰ ὑπάγῃ εἰς Αἴγυπτον.

Μόλις ὁ Ἰωσήφ εἶδε τὸν Βενιαμίν συγκινήθηκε πολὺ. Ἐκλείσθηκεν εἰς ἓν δωμάτιον καὶ ἔκλαυσε. Τὸ βράδυ τοὺς ἔβαλε νὰ καθήσουν εἰς τὸ βασιλικὸ τραπέζι κατὰ σειρὰν τῆς ἡλικίας των καὶ ἔφαγον μαζύ. Τὴν ἄλλην ἡμέραν εἶπε τοὺς ὑπηρέτας νὰ γεμίσουν τοὺς σάκκους των μὲ σιτάρι. Εἰς τὸν σάκκον τοῦ Βενιαμίν εἶπε νὰ βάλουν καὶ τὸ ἀσημένιο ποτήρι του.

Μόλις εἶχον ἀπομακρυνθῆ, καὶ οἱ ὑπηρέται τοὺς ἐσταμάτησαν ἠνοιξαν τοὺς σάκκους καὶ εἰς τὸν σάκκον τοῦ Βενιαμίν εὗρηκαν τὸ ποτήριον. Τοὺς ἐγύρισαν τότε ὀπίσω διότι ἔκλεψαν δῆθεν τὸ ποτήριον.

Ὁ Ἰωσήφ εἶπε νὰ κρατήσουν ἐκεῖνον, εἰς τοῦ ὁποίου τὸν σάκκον εὗρέθηκε τὸ ποτήριον. Ἄλλ' οἱ ἀδελφοί του παρακαλοῦσάν μὲ δάκρυα νὰ κρατήσῃ ὅλους καὶ ν' ἀφήσῃ ἐλεύθερον τὸν Βενιαμίν, διὰ νὰ μὴ ἀποθάνῃ ὁ πατήρ των ἀπὸ τὴν λύπην.

Ὁ Ἰωσήφ δὲν ἠμπόρεσε πλέον νὰ κρατηθῆ. Μὲ δάκρυα εἶπε: «**Ε γ ὠ ε ἱ μ α ι ὁ Ἰ ω σ ἰ φ . Σ ᾱ ς**

συγχωρῶ δι' ὅσα μοῦ ἐκάμετε.
Ζῆ ὁ πατήρ μου;»

Οἱ ἀδελφοί του τὸν ἀγκάλιασαν καὶ ἐζητοῦσαν συγ-
νώμην. Ὁ Ἰωσήφ τοὺς ἔστειλε μὲ πολλὰ δῶρα εἰς
τὸν πατέρα των διὰ νὰ τὸν φέρουν εἰς τὴν Αἴγυπτον.
Ἦθελε νὰ ζοῦν ὅλοι μαζὺ εὐτυχισμένοι, διότι ἡ πείνα
θὰ ἐξακολουθοῦσε πολὺν καιρὸν ἀκόμη.

Δίδαγμα :

Νὰ κάμνωμεν πάντοτε καλὸν ἀντὶ κακοῦ

Ο ΙΑΚΩΒ ΠΗΓΑΙΝΕΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΙΓΥΠΤΟΝ

(Γέν. Κεφ. 47ον.)

ΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ τοῦ Ἰωσήφ ἐγύρισαν εἰς τὴν Χανα-
άν. Ὅλα ὅσα ἔγιναν τὰ διηγήθησαν εἰς τὸν πα-
τέρα των. Τοῦ ἔδωκαν καὶ τὰ δῶρα ἀ-
πὸ τὸν Ἰωσήφ. Ὁ Ἰακώβ δὲν ἐπίστευεν εἰς

Ὁ Ἰακώβ καὶ ἡ οἰκογένειά του πη-
γαίνουν εἰς τὴν Αἴγυπτον.

τὴν ἀρχὴν, ὅτι ὁ Ἰωσήφ ζῆ καὶ ὅτι ἔχει μεγάλην θέσιν.
Ἔπειτα ὅμως ἐπίστευσε. Ἀπεφάσισε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν
Αἴγυπτον.

Ὁ Ἰωσήφ ἔμαθεν ὅτι ἤρχετο ὁ πατέρας του. Ἐβγήκε νὰ τὸν προαπαντήσῃ. Μόλις τὸν εἶδεν, ἐροήθηεν εἰς τὰς ἀγκάλας του. Ὅλοι ἔκλαιον ἀπὸ χαρᾶν. Ἐπειτα μὲ βασιλικὸ ἀμάξι, τὸν ὠδήγησεν εἰς τὸ παλάτι. Ἐκεῖ ὁ ἴδιος ὁ Φαραὼ τὸν ὑποδέχθηεν μὲ πολὺν σεβασμὸν.

Ὁ Ἰακώβ πολὺ-πολὺ εὐτυχησμένος, ἔμεινε πλέον εἰς τὴν Αἴγυπτον μὲ τὸν Ἰωσήφ καὶ μὲ τὰ ἄλλα παιδιὰ του. Ἀπέθανε πολὺ γέρον 147 χρόνων. Προτοῦ ἀποθάνῃ παρεκάλεισε τὰ παιδιὰ του νὰ φέρουν τὰ κόκκαλά του καὶ νὰ τὰ θάψουν εἰς τὸν πατρικὸν τάφον, ὅταν κάποτε γυρίσουν εἰς τὴν πατρίδα των, τὴν Χαναάν. Τὸ ἴδιο πράγμα ἐζήτησε καὶ ὁ Ἰωσήφ ὅταν, ἔπειτα ἀπὸ ἀρκετὸν καιρὸν, ἀπέθανε καὶ ἐκεῖνος.

Δίδιαγμα :

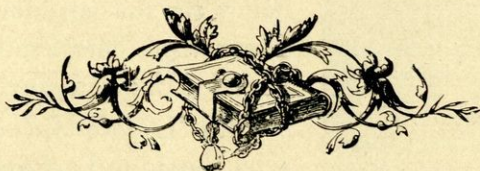
Κανεῖς δὲν ξεχνᾷ τὴν πατρίδα του.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΜΕΝΑΙ

Ποῦ ἐξοῦσε πρῶτον ὁ Ἀβραάμ;—Τί εἶπεν εἰς αὐτὸν ὁ Θεός;—Ποῦ ἦλθε κατόπιν ὁ Ἀβραάμ;—Διατί ἐχωρίσθησαν ὁ Ἀβραάμ μὲ τὸν Λώτ;—Ποῖαν ἐξέλεξεν ὡς κατοικίαν ὁ Λώτ;—Διατί κατεστράφησαν τὰ Γόμορρα;—Διατί ἐτιμώρησεν ὁ Θεὸς τὴν σύζυγον τοῦ Λώτ;—Διατί ὁ Ἀβραάμ καὶ ἡ Σάρρα παρεκάλουν τὸν Θεὸν διαρκῶς;—Τί διέταξεν ὁ Θεὸς διὰ νὰ δοκιμάσῃ τὴν πίστιν τοῦ Ἀβραάμ;—Τί ἔκαμεν ἡ Ἄγαρ εἰς τὴν ἔρημον, ὅταν ἐδίωξεν ὁ Ἰσμαήλ;—Ὅταν ἐμεγάλωσεν ὁ Ἰσαάκ τί σύζυγον ἤθελε νὰ τοῦ δώσῃ ὁ Ἀβραάμ;—Ποῖος ἦτο ὁ Ἐλιέξερ καὶ διατί ἐπῆγεν εἰς τὴν Μεσοποταμίαν;—Ποῖα ἦτο ἡ Ρεβέκκα;—Τί σημαίνει «δικαιώματα πρωτοτόκου»;—Τί εἶπεν ὁ Ἰσαάκ, ὅταν ἐψηλάφησε τὰ χέρια τοῦ Ἰακώβ καὶ ἤκουσε τὴν φωνὴν του;—Ἦτο καλὸ αὐτὸ ποῦ ἔκαμεν ὁ Ἰακώβ;—Πότε ἐτιμωρήθη;—Διατί ἔφυγεν ὁ Ἰακώβ εἰς Μεσοποταμίαν;—Τί ὄνειρον εἶδεν ὅταν ἐκοιμήθη εἰς τὸ ὑπαιθρον;—Ὅταν ἐξύπνησε τί ἔκαμε καὶ τί ὑπεσχέθη εἰς τὸν Θεόν;—Ἐμείνεν ὁ Ἰακώβ διὰ παντὸς εἰς τὴν Μεσοποταμίαν καὶ διατί;

Πόσα τέκνα εἶχεν ὁ Ἰακώβ;—Τί ὄνειρον εἶδεν ὁ Ἰωσήφ;—Ὅταν

ἐπῆγεν ὁ Ἰωσήφ εἰς τοὺς ἀγρούς, τί ἔκαμον οἱ ἀδελφοί του;—Τί ἀπέ-
γινεν ὁ Ἰωσήφ, ὅταν ἦλθεν εἰς Αἴγυπτον;—Διατί ἐφυλακίσθη;—Δια-
τί ἐβγῆκεν ἀπὸ τὴν φυλακὴν;—Ποία ἦτο ἡ κυρίως ἐργασία του, ὅταν
ἐβγῆκεν ἀπὸ τὴν φυλακὴν;—Τί εἶπεν ὁ Ἰωσήφ εἰς τοὺς ἀδελφούς του
ὅτι ἦσαν;—Πότε συνεκινήθη καὶ ἔκλαυσεν ὁ Ἰωσήφ;—Ὅταν ἐφα-
νερώθη εἰς τοὺς ἀδελφούς του, τί εἶπεν;—Ὅταν ἐπρόκειτο νὰ ἀποθά-
νῃ ὁ Ἰακώβ, τί εἶπεν εἰς τὰ παιδιὰ του;

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ΄

ΔΟΥΛΕΙΑ ΚΑΙ ΕΞΟΔΟΣ ΤΩΝ ΕΒΡΑΙΩΝ

Ο ΜΩΥΣΗΣ

(Ἔξοδος Κεφ. 2ον.)

ΠΟΛΛΑ χρόνια εἶχον περάσει. Οἱ Ἑβραῖοι ἐπληθύνοντο εἰς τὴν Αἴγυπτον. Αὐτὸ ἀνησυχοῦσε τοὺς Αἰγυπτίους. Ἐφοβοῦντο μήπως οἱ Ἑβραῖοι γίνουιν κά-

Ὁ Μωϋσῆς καὶ ἡ κόρη
τοῦ Φαραώ.

ποτε κύριοι τῆς Αἰγύπτου. Ἀπεφάσισε λοιπὸν ὁ Φαραὼ νὰ σκοτώνη ὅλα τὰ ἀρσενικὰ παιδιὰ τῶν Ἑβραίων, μόλις θὰ ἐγεννῶντο. Διέταξε νὰ τὰ ρίπτουν εἰς τὸν ποταμὸν Νεῖλον. Προτῆτερα ὅμως τοὺς ἐπέβαλε καὶ ἄλλα πράγματα.

Μία Ἑβραία ἀπέκτησε παιδάκι ὥραϊο. Τὸ ἐκρυψε τρεῖς μῆνας. Δὲν ἤμποροῦσε νὰ τὸ κρύψη περισσότερον. Ἐπῆρε ἕν καλάθιον. Τὸ ἐπίσσωσεν ἀπ' ἔξω, διὰ νὰ μὴ ἐμβαίνη τὸ νερό. Ἔβαλε μέσα τὸ βρέφος καὶ τὸ ἀφῆκεν εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Νεῖλου. Ἡ ἀδελφὴ τοῦ παιδιοῦ ἀπὸ μακρὰν ἐπερίμενε διὰ νὰ ἰδῆ τι θὰ ἀπογίνη.

Ἐπειτα ἀπὸ ὀλίγον κατέβηκεν ἡ κόρη τοῦ Φαραὼ διὰ νὰ λουσθῆ· ἤκουσε φωνὰς παιδιοῦ πρὸς τὸ μέρος τοῦ καλάθιοῦ. Ἐπῆρε τὸ καλάθιον. Τὸ ἀνοιξεν. Εἶδε

τὸ βρέφος. Τόσον τῆς ἄρεσεν ὥστε ἀπεφάσισε νὰ τὸ υἰοθετήσῃ. Τὸ ὠνόμασε Μ ω ὕ σ ῆ ν.

Ἡ ἀδελφὴ τοῦ παιδιοῦ, ποῦ ἦτο κρυμμένη ἐκεῖ κάπου, ἔτρεξεν. Ἐρώτησε τὴν κόρην τοῦ Φαραῶ ἂν ἤθελε καμμίαν τροφὸν διὰ νὰ τὸ θηλάξῃ. Ἐκείνη ἐδέχθηκε. Ἡ μικρὰ ἐφώνασε τὴν μητέρα της, ἡ ὁποία, ὅπως τῆς εἶπεν ἡ κόρη τοῦ Φαραῶ, ἐπῆρε τὸ βρέφος· τὸ ἐκράτησε 3 χρόνια εἰς τὸ σπίτι της. Ἔπειτα τὸ ἔφερεν εἰς τὴν κόρην τοῦ Φαραῶ, εἰς τὰ παλάτια. Αὐτὴ τὸ ἀγαποῦσε σὰν παιδί της.

Δίδαγμα :

Ὁ Θεὸς σώζει τοὺς ἀνθρώπους

Ο ΜΩΥΣΗΣ ΠΡΟΣΚΑΛΕΙΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΘΕΟΝ

(Ἔξοδος Κεφ. 3ον)

Ο ΜΩΥΣΗΣ, ὡς βασιλόπουλον, ἐδιδάχθηκε πολλὰ πράγματα. Ἐζοῦσεν εὐτυχισμένος εἰς τὰ παλάτια. Δὲν ἐλησμόνησεν ὅμως τοὺς Ἑβραίους, τοὺς συμπατριώτας του. Μιὰν ἡμέραν ἀνεχώρησε ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον. Ἦλθεν εἰς τὴν χώραν Μαδιάμ. Ἐκεῖ ἐνυμφεύθη τὴν Σεπφώραν.

Μόλις ὁ Μωϋσῆς ἔφυγεν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, ἤρχισαν οἱ Αἰγύπτιοι νὰ βασανίζουν τοὺς Ἑβραίους. Μιὰν ἡμέραν ὁ Μωϋσῆς ἔβοσκει τὰ πρόβατα τοῦ πενθεροῦ του. Ἐξαφνα εἶδε ἐκεῖ τριγύρω μιὰν βατομορέαν νὰ βγάξῃ φλόγας χωρὶς νὰ καίεται.

Τὴν ἰδίαν στιγμὴν ὁ Μωϋσῆς ἤκουσε μιὰν φωνήν: Ἐγὼ εἶμαι ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων σου Ἀβραάμ, Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ. Ἀφαίρεσε τὰ ὑποδήματά σου.» Ὁ Μω-

ὑσῆς ἐννόησεν ὅτι ὁ τόπος ἐκεῖνος ἦτο ἱερός. Ἐβγαλεν ἀμέσως τὰ ὑποδήματά του. Ἐγονάτισε καὶ προσευχήθηκεν.

Ἡ φωνὴ ἐξηκολούθησε: «ἀπεφάσισα νὰ σώσω τοὺς Ἑβραίους ἀπὸ τὴν δουλείαν καὶ νὰ τοὺς ξαναφέρω εἰς τὴν πατρίδα των τὴν Χαναάν. Πήγαινε καὶ εἶπε εἰς τὸν Φαραὼ νὰ τοὺς ἀφήσῃ. Διότι, εἶπέ του, ἐὰν δὲν ὑπακούσῃ, θὰ ἔλθουν πολλὰ κακὰ εἰς τὸν τόπον του.

Ὁ Μωϋσῆς, τρομαγμένος ἀπήντησε: «Κύριε, ἐγὼ εἶμαι βραδύγλωσσος· θὰ δυσκολευθῶ νὰ ὁμιλήσω εἰς τὸν Φαραὼ καὶ εἰς τοὺς Ἑβραίους.» Ἄλλ' ὁ Θεὸς τοῦ εἶπε νὰ πάρῃ μαζύ του καὶ τὸν ἀδελφόν του Ἄαρών. Αὐτὸς ἦτο εὐγλωττος. Ὁ Μωϋσῆς καὶ ὁ Ἄαρών ἀνεχώρησαν τότε διὰ τὴν Αἴγυπτον, ὅπου οἱ Ἑβραῖοι τοὺς ἐδέχθησαν μὲ χαράν.

Δίδογμα :

Ὁ Θεὸς φροντίζει δι' ὅλα

ΑΙ ΔΕΚΑ ΠΛΗΓΑΙ

(Ἐξοδος Κεφ. 9ον.)

Ο ΜΩΥΣΗΣ καὶ ὁ Ἄαρών ἐν ἀπόγευμα ἦλθον εἰς τὰ παλάτια τοῦ Φαραώ. Ἐζήτησαν ἀπὸ αὐτόν, ἐξ ὀνόματος τοῦ Θεοῦ, ν' ἀφήσῃ τοὺς Ἑβραίους διὰ νὰ ὑπάγουν εἰς τὴν πατρίδα των τὴν Χαναάν. Ὁ Φαραὼ ἀρνήθηκεν. Ἀφῆκε μάλιστα νὰ τυραννοῦν ἀκόμη περισσότερο τοὺς Ἑβραίους. Τότε ἔπεσαν εἰς τὴν Αἴγυπτον δέκα πληγαί, δηλαδὴ δέκα μεγάλα κακά.

Ἡ μεγαλειτέρα ἀπὸ τὰς 10 πληγὰς ἦτο ἡ τελευταία: Ὅλα τὰ πρωτότοκα παιδιὰ τῆς Αἰγύπτου ἀπέθανον

εἰς μίαν νύκτα. Μόνον τὰ πρωτότοκα τῶν Ἑβραίων ἐσώθησαν. Ὁ Μωϋσῆς εἶπε νὰ μὴ κοιμηθῆ κανεὶς Ἑβραῖος τὴν νύκτα ἐκείνην. Ἔπρεπε νὰ εἶναι ὅλοι ἔτοιμοι πρὸς ἀναχώρησιν.

Ἀπὸ τότε οἱ Ἑβραῖοι, διὰ νὰ ἐνθυμοῦνται πῶς ἐσώθησαν ἀπὸ τὸν θάνατον, ἐορτάζουν αὐτὴν τὴν ἡμέραν. Τὴν ὀνομάζουν Πάσχα.

Δίδαγμα :

Πρέπει νὰ ὑπακούωμεν εἰς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ

ΟΙ ΕΒΡΑΙΟΙ ΑΝΑΧΩΡΟΥΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΙΓΥΠΤΟΝ

(Ἐξοδος Κεφ. 13, 16, 17ον.)

ΕΠΕΙΤΑ ἀπὸ τὴν τελευταίαν πληγὴν ὁ Φαραὼ ἐφοβήθηκε πολὺ. Ἀφῆκε τοὺς Ἑβραίους νὰ ἀναχωρήσουν μὲ ἀρχηγὸν τὸν Μωϋσῆν. Ἦσαν πολλαὶ χιλιάδες, ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδιὰ.

Δὲν εἶχον ὅμως ἀπομακρυνθῆ πολὺ καὶ ὁ Φαραὼ μετενόησεν. Ἔστειλε στρατὸν διὰ νὰ τοὺς φέρῃ ὀπίσω. Οἱ Ἑβραῖοι εἶχον φθάσει κοντὰ εἰς μίαν θάλασσαν ποῦ λέγεται Ἐρυθρὰ Θάλασσα.

Ἐμπρὸς των, ἦτο θάλασσα· πλοῖα δὲν ὑπῆρχον διὰ νὰ περάσουν ἀντίκρου. Ἀπὸ πίσω των ἐπλησίαζεν ὁ στρατός. Ἠρχισαν τότε νὰ θυμώνουν οἱ Ἑβραῖοι. Εἶπον εἰς τὸν Μωϋσῆν: «Ὁ στρατὸς τοῦ Φαραὼ θὰ σκοτώσῃ ἡμᾶς καὶ τὰ τέκνα μας». Ὁ Μωϋσῆς ἀπήντησε: Μὴ φοβεῖσθε «Ὁ Θεὸς θὰ μᾶς σώσῃ».

Τὴν ἰδίαν στιγμὴν ἕνας δυνατὸς ἀέρας ἐφύσησεν. Ὁ ἀέρας ἔκαμε τὰ νερὰ νὰ σταθοῦν πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ πρὸς τὰ ἀριστερά, σὰν ἕνας μέγας τοίχος. Ἐσχημάτισαν δρόμον εἰς τὸ μέσον. Ὁ Θεὸς εἶχε βοηθήσει.

Ὁ Μωϋσῆς καὶ οἱ Ἑβραῖοι ἐπέρασαν. Ἠκολούθησαν καὶ οἱ στρατιῶται τοῦ Φαραώ. Ἀλλὰ δὲν ἐπρόλαβον νὰ περάσουν. Τὰ νερὰ ἐπλημμύρισαν καὶ τοὺς ἔπνιξαν. Ὁ Θεὸς ἔπειτα ὠδηγοῦσε τοὺς Ἑβραίους, τὴν ἡμέραν μὲ στήλην καπνοῦ, τὴν νύκτα μὲ στήλην φωτεινὴν.

Δ ἴ δ α γ μ α :

Δὲν ὑπάρχει τίποτε ἀδύνατον εἰς τὸν Θεὸν

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΕΒΡΑΙΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΡΗΜΟΝ.—ΤΟ ΜΑΝΑ.

(Ἔξοδος Κεφ. 19ον.)

ΟΤΑΝ οἱ Ἑβραῖοι εἶδον πῶς ὁ Θεὸς τοὺς ἔσωσεν ἀπὸ τὸν στρατὸν τοῦ Φαραώ, ἦσαν πολὺ εὐτυχισμένοι. Ἐψαλλον ἔν ἄσμα εὐχαριστίας.

Ἀλλὰ γρήγορα ἐξέχασαν νὰ ψάλλουν. Ἦρχισαν νὰ γογγύζουν. Τὰ τρόφιμα ποῦ εἶχον φέρει μαζύ των ἐτελείωσαν. Καὶ εἰς τὴν ἔρημον ποῦ ἦσαν τώρα, δὲν εὔρισκον τίποτε. Ἐθύμωσαν μὲ τὸν Μωϋσῆν. Τοῦ εἶπον: «Μᾶς ἔφερες ἐδῶ διὰ νὰ ἀποθάνωμεν ἀπὸ τὴν πείναν.» Ἐξέχασαν πῶς ὁ Θεὸς τοὺς εἶχε βοηθήσει προτιτέρα.

Ὁ Θεὸς εἶπεν εἰς τὸν Μωϋσῆν: «**Θ ἄ σ τ ε ἰ λ ω ψ ω μ ἰ**» Ὁ Μωϋσῆς τὸ εἶπεν εἰς τοὺς Ἑβραίους. Τὸ πρῶτῃ, ὅταν ἐξύπνησαν εἶδον μερικὰ μικρὰ στρογγυλά, ἄσπρα πράγματα εἰς τὴν γῆν. Ὁ Μωϋσῆς εἶπε: Αὐτὸ εἶνε τὸ ψωμί ποῦ μᾶς εἶπεν ὁ Θεός. Ἀμέσως ὅλοι ἐπῆραν μερικὰ καὶ τὰ ἐδοκίμασαν. Ἦσαν γλυκὰ ὅπως τὸ μέλι. Ὁ καθένας ἐμάζευσεν ὅσο ἐχρειάζετο. Οἱ Ἑβραῖοι τὸ ὠνόμασαν **μ ἄ ν ν α**. Κάθε πρῶτῃ,

ἐκτὸς Σαββάτου, εὕρισκον καινούργιο μάννα. Ἐπίσης εὕρισκον καὶ πολλὰ ὀρτύκια. (εἶδος πουλιῶν).

Ἐπὶ ἀρκετὸν καιρὸν οἱ Ἑβραῖοι ἦσαν εὐχαριστημένοι. Ἦλθον ὅμως κάποτε εἰς ἓνα τόπον ὅπου δὲν εὕρισκον νερό. Τώρα ἐνόμισαν ὅτι θὰ ἀποθάνουν πλέον ἀπὸ τὴν δίψαν. Ἐθύμωσαν πάλιν. Ὁ Μωϋσῆς προσευχήθηκε πρὸς τὸν Θεόν. Καὶ ἀφοῦ ἐκτύπησε μὲ τὴν ράβδον τοῦ ἓνα βράχον, ἔτρεξεν ἀπὸ αὐτὸν ἄφθονο νερό. Ἐπῆραν τότε ὅλοι διὰ νὰ πιοῦν.

Οἱ Ἑβραῖοι ἔζησαν εἰς τὴν ἔρημον 40 χρόνια. Καὶ κάθε λίγο καὶ λιγάκι ἐθύμωναν μὲ τὸν Μωϋσῆν. Ὁ Θεὸς κάποτε τοὺς ἐτιμωροῦσε. Ἀλλὰ ἐπειδὴ ὁ Θεὸς ἀγαπᾷ πάντοτε τοὺς ἀνθρώπους, ἐφρόντιζε πάντοτε δι' αὐτούς. Πόσον καλὸς πατέρας εἶνε ὁ Θεός!

Δίδαγμα :

Ὁ Θεὸς μᾶς δίδει ὅλα τὰ πράγματα ὅταν εἴμεθα καλοὶ

Ο ΔΕΚΑΛΟΓΟΣ ἢ Αἱ Δεκα Ἐντολαί

(Ἐξοδος Κεφ. 20όν.)

ΟΙ ΕΒΡΑΙΟΙ ἔφθασαν κάποτε πρὸς τὸ βουνὸν τοῦ Σινᾶ. Εἰς τὴν κορυφὴν ἀνέβηκεν ὁ Μωϋσῆς. Ἐκεῖ ὁ Θεὸς τοῦ εἶπε πῶς πάντοτε θὰ βοηθῇ τοὺς Ἑβραῖους ἐὰν ἀκούουν τὰς ἐντολάς Του.

Ὁ Μωϋσῆς ἀνήγγειλεν εἰς τοὺς Ἑβραίους ὅσα τοῦ εἶπεν ὁ Θεός. Καὶ οἱ Ἑβραῖοι ὑποσχέθησαν ὅτι θὰ κάμουν πάντοτε τὰς ἐντολάς Του.

Εἶπε κατόπιν εἰς τοὺς Ἑβραίους ὁ Μωϋσῆς νὰ πλουθοῦν, νὰ καθαρισθοῦν καὶ νὰ ἐτοιμασθοῦν. Καὶ τοὺς ὠδήγησεν εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Σινᾶ. Ἐκεῖνος ἀνέ-

βηκεν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ βουνοῦ. Ἦρχισε τότε νὰ βροντᾷ καὶ νὰ ἀστράπτῃ. Ἐν σύννεφον εἶχε σκεπάσει τὴν κορυφὴν τοῦ βουνοῦ. Καὶ μὲ φωνή, ἢ φωνὴ τοῦ Θεοῦ, ἔλεγε:

1η.—Ἐγὼ εἰμι Κύριος ὁ Θεός σου, ὅστις ἐξήγαγόν σε ἐκ γῆς Αἰγύπτου, ἐξ οἴκου δουλείας· οὐκ ἔσονταί σοι θεοὶ ἕτεροὶ πλὴν ἐμοῦ.

2α.—Ὅ ποιήσεις σεαυτῷ εἰδωλον, οὐδὲ παντὸς ὁμοίωμα, ὅσα ἐν τῷ οὐρανῷ ἄνω καὶ ὅσα ἐν τῇ γῇ κάτω καὶ ὅσα ἐν τοῖς ὕδασιν ὑποκάτω τῆς γῆς, οὐ προσκυνήσεις αὐτοῖς, οὐδὲ μὴ λατρεύσης αὐτοῖς.

3η.—Ὅ λήψῃ τὸ ὄνομα Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου ἐπὶ ματαίῳ.

4η.—Μνήσθητι τὴν ἡμέραν τῶν Σαββάτων ἀγιάζειν αὐτήν. Ἐξ ἡμέρας ἑργᾶ καὶ ποιήσεις πάντα τὰ ἔργα σου τῇ δὲ ἡμέρᾳ τῇ ἐβδόμῃ Σάββατα Κυρίῳ τῷ Θεῷ σου.

5η.—Τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου, ἵνα εὖ σοι γένηται, καὶ ἵνα μακροχρόνιος γένη ἐπὶ τῆς γῆς.

6η.—Ὅ μοιχεύσεις.

7η.—Ὅ κλέψεις.

8η.—Ὅ φονεύσεις.

9η.—Ὅ ψευδομαρτυρήσεις κατὰ τοῦ πλησίον σου μαρτυρίαν ψευδῆ.

10η.—Ὅκ ἐπιθυμήσεις τὴν γυναῖκα τοῦ πλησίον σου, οὐδὲ τὴν οἰκίαν αὐτοῦ, οὔτε τὸν παῖδα αὐτοῦ, οὔτε τὴν παιδίσκην αὐτοῦ, οὔτε παντὸς τοῦ κτήνους αὐτοῦ, οὐδὲ ὅσα τῷ πλησίον σου ἐστί.

ΟΙ ΕΒΡΑΙΟΙ ΞΕΧΝΟΥΝ ΠΑΛΙΝ ΤΟΝ ΑΛΗΘΙΝΟΝ ΘΕΟΝ

(Ἔξοδος Κεφ. 32ον)

Ο ΜΩΥ·ΣΗΣ ἀργοῦσεν ἐπάνω εἰς τὸ βουνόν. Ἐγραφε, κατὰ διαταγὴν τοῦ Θεοῦ, τὰς 10 ἐντολάς, ἐπάνω εἰς 2 πλάκας μαρμαρίνας. Ἐπερην ἐπίσης καὶ ἄλλας ὁδηγίας. Εἶχον περάσει 40 ἡμέραι.

Οἱ Ἑβραῖοι ἐνόμισαν ὅτι δὲν θὰ καταβῆ πλέον. Δι' αὐτὸ ἔκαμον ἓν εἶδωλον, ἓν χρυσὸν μοσχάρι, ἀπὸ τὰ χρυσαφικὰ τῶν γυναικῶν. Ἠρχισαν νὰ τὸ προσκυνοῦν ὡς θεὸν καὶ νὰ τοῦ προσφέρουν θυσίας.

Ἐπειτα ἀπὸ 40 ἡμέρας ὁ Μωϋσῆς κατέβηκεν ἀπὸ τὸ βουνόν. Εἰς τὰ χεῖρα του κρατοῦσε τὰς 2 πλάκας τῶν ἐντολῶν.

Ὅταν ἐπλησίασεν ἐκεῖ ὅπου οἱ Ἑβραῖοι εἶχον στήσει τὸ χρυσὸ μοσχάρι καὶ τὸ ἐπροσκυνοῦσαν, ἐστενοχωρήθηκε. Καὶ ἔπεσαν ἀπὸ τὰ χεῖρα του αἱ πλάκες καὶ ἔσπασαν. Κατέστρεψεν

Ὁ Μωϋσῆς δίδει τὰς δύο πλάκας.

ἔπειτα τὸ χρυσὸ μοσχάρι. Ἐτιμώρησε τοὺς Ἑβραίους.

Κατόπιν ἀνέβηκε πάλιν ὁ Μωϋσῆς εἰς τὸ βουνόν. Ἐζήτησε συγγνώμην διὰ τοὺς Ἑβραίους ἀπὸ τὸν Θεόν. Ἐγραφε πάλιν τὰς δέκα ἐντολάς εἰς δύο πλάκας τὰς ὁποίας καὶ ἐφύλαξε μέσα εἰς ἓν κιβώτιον. Τὸ κιβώτιον αὐτὸ ὠνομάσθηκε «Κιβωτὸς τῆς Διαθήκης.» Ἐτοποθετήθηκεν εἰς μιὰν σκηνήν. (Σκηνὴ Μαρτυρίου)

Εἰς ἐνθῦμιον τῆς ἡμέρας αὐτῆς ποῦ τοὺς ἔδωκεν ὁ

Θεὸς τὰς 10 ἐντολάς, ἐορτάζουν οἱ Ἑβραῖοι τὴν ἐορτὴν τῆς Πεντηκοστῆς, 7 ἑβδομάδας μετὰ τὸ Πάσχα των.

Δίδαγμα :

Πάντοτε πρέπει νὰ προσέχωμεν διὰ νὰ μὴ κάμνωμεν πράγματα κακὰ

ΠΩΣ ΑΠΟΘΗΣΚΕΙ Ο ΜΩΥΣΗΣ

(Δευτερονόμ. Κεφ. 34ον.)

ΟΙ Ἑβραῖοι 40 χρόνια μετὰ τὴν ἀναχώρησίν των ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, ἔφθασαν εἰς τὰ περὶχωρα τῆς Χαναάν. Ἦσαν γεμᾶτοι ἀπὸ χαρὰν καὶ ἐλπίδας ποῦ ἔφθανον εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας. Ἄλλ' ὁ Μωϋσῆς ἦτο γέρον, 120 χρόνων. Προαισθάνθηκε τὸν θάνατόν του. Προσεκάλεσε λοιπὸν ὄλους. Τοὺς ἀπεχαιρέτησε καὶ τοὺς εἶπε :

«**Νὰ εἶσθε πάντοτε ἀφωσιωμένοι εἰς τὸν Θεόν. Νὰ φοβῆσθε Αὐτόν καὶ νὰ κάμνετε τὰς ἐντολάς Του. Πιστεύετε πάντοτε εἰς Αὐτόν, διὰ νὰ εἶναι ἡ χάρις Του πάντοτε μαζί σας.**

Μὴ λησμονῆτε πόσας εὐεργεσίας ἔκαμνεν εἰς σᾶς. Σᾶς ἔβγαλεν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, σᾶς ἔδωκεν ἄρτον, κρέας καὶ ὕδωρ. Σᾶς ἔδωκε τὸν νόμον Του καὶ σᾶς φέρει εἰς εὐτυχημένην χώραν.

Μὴν ἀφήνετε τὸν Θεόν ποτέ, διὰ νὰ μὴ σᾶς ἀφήσῃ καὶ Αὐτὸς καὶ διὰ νὰ σᾶς κάμῃ ἔθνος μακάριον καὶ εὐτυχημένον».

Οἱ Ἑβραῖοι ὑποσχέθησαν ὅτι θὰ ἀκούουν πάντοτε τὸν Θεόν. Ὁ Μωϋσῆς διώρισεν τότε ἀρχηγὸν τὸν Ἴη-

σοῦν, τὸν υἱὸν τοῦ Ναυῆ. Ἀνέβηκεν ἔπειτα εἰς ἓνα βου-
νόν. Εἶδεν ἀπὸ μακρὰν τὴν Χαναάν. Προσευχήθητε
καὶ ἀπέθανεν. Οἱ Ἑβραῖοι ἐθρήνησαν τὸν θάνατόν του
πολλὰς ἡμέρας.

(Ὁ Μωϋσῆς ὀνομάσθηκε Θεόπηγς διότι εἶ-
δε τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ. Προφοήτης, διότι προ-
εἶπε τὸ μεγαλεῖον τῶν Ἑβραίων. Νομοθέτης
διότι ἔδωκε νόμους. Μέγας διότι ἐκυβέρνησεν
ἐπὶ 40 χρόνια εἰς τὴν ἔρημον ἓνα λαὸν σκληρόν.)

Δίδαγμα :

Τὰ μεγάλα ἔργα ἀπαιτοῦν πολὺν καιρὸν

Ο ΙΗΣΟΥΣ ΤΟΥ ΝΑΥΗ

(Ἰησοῦς Ναυῆ, Κεφ. 6ον.)

ΜΕ ΤΟΝ νέον ἀρχηγόν των, τὸν Ἰησοῦν τοῦ Ναυῆ,
οἱ Ἑβραῖοι ἐξακολούθησαν τὸν δρόμον των. Ἐ-
φθασαν πρὸς τὸν πο-
ταμὸν Ἰορδάνην. Τὸν
ἐπέρασαν μετὰ τὴν βοή-
θειαν τοῦ Θεοῦ. Ἐμβή-
καν εἰς τὸ ἔδαφος τῆς
Χαναάν. Εἰς τὴν χώ-
ραν αὐτὴν κατοικοῦ-
σαν τότε **Εἰδωλο-**
λάτραι.

Οἱ Ἑβραῖοι περνοῦν τὸν Ἰορδάνην.

Διὰ τὴν καταλάβουσαν
τὴν Χαναάν οἱ Ἑβραῖοι
ἔπρεπε τὴν κυριεύ-
σουσαν πολλὰς πόλεις
ποῦ εἶχον φρούρια δυνατά. Μία πολὺ δυνατὴ πόλις
ἦτο καὶ ἡ Ἱεριχώ. Οἱ Ἑβραῖοι περιέφερον τότε τὴν

Κιβωτὸν τῆς Διαθήκης γύρω ἀπὸ τὰ τείχη. Παρεκάλεσαν τὸν Θεὸν νὰ τοὺς βοηθήσῃ. Καὶ ἐκυρίευσαν τὴν πόλιν.

Οἱ Ἑβραῖοι ἐκυρίευσαν καὶ ἄλλας πόλεις ποῦ ἀντιστάθηκαν. Εἰς τὴν πόλιν Γαβαὼν μάλιστα, ἔγινε μεγάλη μάχη. Ἄλλὰ ἐνίκησαν καὶ πάλιν οἱ Ἑβραῖοι. Ἔτσι κατέλαβον ὅλην τὴν Χαναάν. Ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ, ὁ ἀρχηγὸς των, τὴν ἐμοίρασεν εἰς 12 μέρη. Ἔδωκεν ἀπὸ ἓν εἰς καθεμίαν ἀπὸ τὰς 12 φυλὰς τῶν Ἑβραίων.

Δίδαγμα :

Ποτὲ δὲν φοβεῖται κανεὶς, ὅταν ἔχη βοηθὸν τὸν Θεόν.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΜΕΝΑΙ*

Διατί ἀνησύχησαν οἱ Αἰγύπτιοι ποῦ ἐπληθύνοντο οἱ Ἰσραηλίται;— Τί διέταξεν ὁ Φαραώ, διὰ νὰ μὴ πληθύνουν οἱ Ἰσραηλίται;— Τί σημαίνει Φαραώ;— Πῶς ἀνετράφη εἰς τὰ ἀνάκτορα ὁ Μωϋσῆς καὶ τί ἔμαθεν;— Ἐλησμόνησε τοὺς συμπατριώτας του ὁ Μωϋσῆς;— Διατί ἔφυγεν ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα καὶ ποῦ ἐπῆγεν;— Τί ἤκουσεν ὁ Μωϋσῆς νὰ λέγῃ ἢ φωνὴ πλησίων τῆς βατομορέας;— Τί ἀπήντησεν ὁ Μωϋσῆς;— Τί ἔκαμε κατόπιν;— Τί σημαίνει πληγὴ;— Πόσαι ἦσαν αἱ πληγαί;— Ποία ἦτο ἡ μεγαλύτερα;— Ποίαν ἡμέραν οἱ Ἰσραηλίται ὠνόμαζον Πάσχα;— Τί ἔγινεν εἰς τὴν ἀκτὴν τῆς Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης;— Ὅταν εὐρέθησαν εἰς τὴν ἔρημον, τί ἔπαθον οἱ Ἰσραηλίται;— Τί ἦτο τὸ μάννα;— Ποῦ ἐπῆρεν ὁ Μωϋσῆς τὰς 10 ἐντολάς;— Ποία εἶναι ἡ 5η ἐντολὴ καὶ τί διδάσκει;— Ποίαν ἐντολὴν παρέβησαν οἱ Ἰσραηλίται ὅταν ἔξαμον τὸν χρυσὸν μόσχον;— Τί σημαίνει Κιβωτὸς τῆς Διαθήκης;— Ποῦ ἐτοποθετήθη ἡ Κιβωτὸς τῆς Διαθήκης;— Τί ὑπεθύμωσεν ὁ Μωϋσῆς εἰς τοὺς Ἰσραηλίτας, ὅταν ἐπρόκειτο νὰ ἀποθάνῃ;— Ποῖον διώρισεν ὁ Μωϋσῆς ἀρχηγόν;— Ἐπῆγεν ὁ Μωϋσῆς εἰς τὴν Χαναάν;— Εἰς πόσα μέρη ἐμοίρασεν ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ τὴν Χαναάν;

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Δ΄.

ΚΡΙΤΑΙ ΚΑΙ ΗΡΩΕΣ

Α΄. — ΚΡΙΤΑΙ

ΕΠΕΙΤΑ ἀπὸ πολλὰ χρόνια οἱ Ἑβραῖοι ἤρχισαν νὰ ξεχνοῦν τὸν Θεόν. Ἐκαμνον σχέσεις μὲ τοὺς Εἰδωλολάτρως. Ἐξεχνοῦσαν τὸν ἀληθινὸν Θεόν. Ἐλάτρευον τὰ εἶδωλα.

Ὁ Θεὸς διὰ νὰ τοὺς κάμῃ νὰ μετανοήσουν ἄφηγε νὰ ἔρχονται ἐναντίον των ξένοι λαοί. Τοὺς ὑπεδούλωνον καὶ τοὺς ἐβασάνιζον. Οἱ Ἑβραῖοι μετανοοῦσαν τότε. Ἐζητοῦσαν τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ. Ὁ Θεὸς δὲν τοὺς ἄφηγε ὅλως διόλου. Ἐστελλεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἄνδρας εὐσεβεῖς καὶ δυνατούς. Αὐτοὶ τοὺς ἐλευθέρωνον ἀπὸ τοὺς ξένους λαούς. Ἦσαν καὶ σὰν **δ ι κ α - σ τ α ί**.

Οἱ ἄνδρες αὐτοὶ ἐκυβερνοῦσαν τοὺς Ἑβραίους. Τοὺς ἐπρόσεχον νὰ φυλάττουν τοὺς νόμους τοῦ Θεοῦ καὶ ἐτιμωροῦσαν ἐκείνους ποῦ δὲν ἐφύλαττον τοὺς νόμους. Ἦσαν ἀρχηγοὶ τῶν Ἑβραίων ὄχι μόνον κατὰ τοὺς πολέμους, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸν καιρὸν τῆς εἰρήνης. Ἐλέγοντο **Κ ρ ι τ α ί**. Γνωστότεροι ἀπὸ αὐτοὺς εἶναι ὁ Γεδεών, ὁ Σαμφών, ὁ Ἰεφθάε, ὁ Ἡλὶ καὶ ὁ Σαμουὴλ.

Γ Ε Δ Ε Ω Ν

ΠΡΩΤΟΣ **Κ ρ ι τ ῆ ς** τῶν Ἑβραίων ἦτο ὁ **Γ ε - δ ε ώ ν**. Αὐτὸς ἀνέλαβε νὰ τοὺς ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τοὺς εἰδωλολάτρως Μαδιαμίτας ποῦ τοὺς ἐβασάνιζον πολὺ.

Ὁ Γεδεὼν ἀφοῦ ἐπῆρε κάποτε μαζί του δέκα τρεῖς ἄνδρας ἦλθε μίαν νύκτα καὶ ἐκρήμισε τὸ θυσιαστήριον τοῦ Βάαλ. Αὐτὸς ἦτο ψεύτικος θεὸς τῶν εἰδωλολατρῶν. Ἄμα τὸ ἔμαθον τὴν ἄλλην ἡμέραν οἱ Μαδιαμίται, ἐζήτησαν νὰ φονεύσουν τὸν Γεδεὼν.

Ἄλλ' ὁ Γεδεὼν ἐτοίμασεν ἀρκετὸν στρατόν. Ἐξεδίωξε τοὺς Μαδιαμίτας. Κατέστρεψε τὸν στρατὸν των. Ἔτσι οἱ Ἑβραῖοι ἐσώθησαν ἀπὸ τὴν δουλείαν τῶν Μαδιαμιτῶν. Εἰς τὸ ἐξῆς ἔμειναν ἡσυχοὶ ἐπὶ ἀρκετὰ χρόνια.

Δ ἰ δ α γ μ α :

Ἡ αὐτοθυσία ἐνὸς ἀνθρώπου σώζει πολλοὺς

ΣΑΜΨΩΝ ΚΑΙ ΦΙΛΙΣΤΑΙΟΙ

(Κριταὶ Κεφ. 16ον.)

ΟΙ ΕΒΡΑΙΟΙ ἤρχισαν πάλιν νὰ ξεχνοῦν τὸν Θεόν. Καὶ δι' αὐτὸ τοὺς ὑπεδούλωσαν, ἄλλοι χειρότεροι ἐχθροί, οἱ Φιλισταῖοι. Καὶ ὑπέφερον πολὺ οἱ Ἑβραῖοι. Ἔμειναν ὑπόδουλοι 40 χρόνια. Ἐπειδὴ ὁμως μετενόησαν, ὁ Θεὸς τοὺς ἐλυπήθηκε. Τοὺς ἔστειλεν ὡς **Κ ρ ι τ ῆ ν τ ὸ ν Σ α μ ψ ὶ ν.**

Ὁ Θεὸς εἶχε δώσει εἰς τὸν Σαμφὼν μεγάλην δύναμιν. Οἱ εἰδωλολάτραι Φιλισταῖοι τὸν ἐφοβοῦντο. Ἐζητοῦσαν νὰ τὸν πιάσουν. Ἐνῶ κάποτε ἐκοιμᾶτο εἰς ἓν σπήλαιον ἐπῆγαν σιγά-σιγά καὶ τὸν ἔπιασαν. Τὸν ἔδεσαν μὲ σχοινὶ καὶ τὸν ἔφεραν εἰς τὴν φυλακὴν. Ὁ Σαμφὼν ὁμως ἔκοψε τὸ σχοινὶ καὶ τοὺς κατεδίωξεν.

Οἱ Φιλισταῖοι ἔβαλαν τότε μίαν γυναῖκα, Φιλισταῖαν, ποῦ ἐγνωρίζετο μὲ τὸν Σαμφὼν, νὰ τοὺς τὸν παραδώσῃ μὲ δόλον. Ἡ γυναῖκα ἐκείνη ἐλέγετο Δαλιδά. Μὲ δόλον παρέδωκε τὸν Σαμφὼν εἰς τοὺς Φιλισταίους. Καὶ αὐτοὶ τὸν ἔρριψαν εἰς τὴν φυλακὴν.

Κάποτε διεσκέδαζον πολλοὶ Φιλισταῖοι εἰς ἓν μεγάλο δημόσιον κτίριον. Ἔφεραν καὶ τὸν Σαμφὼν. Τὸν ἔ-

δεσαν ανάμεσα εἰς δύο στύλους διὰ νὰ τὸν ἐμπαΐζουν. Ὁ Σαμφὼν ἀγκάλιασε τοὺς 2 στύλους καὶ εἶπε: « Ἄς ἀποθάνω μὲ τοὺς ἀλλοφύλους. Ἐπιασε κατόπιν τοὺς 2 στύλους καὶ κατεκρήμνισεν ὄλον τὸ κτίριον. Κατεπλάκωσε καὶ αὐτὸν καὶ πολλοὺς Φιλισταίους.

Δίδαγμα :

Δὲν πρέπει κανεὶς νὰ ἐμπιστεύεται ὅπου τύχει.

Ι Ε Φ Θ Α Ε

(Κριταὶ Κεφ. 11ον.)

ΜΕΤΑ τὸν θάνατον τοῦ Σαμφὼν οἱ Ἑβραῖοι καὶ πάλιν ἤρχισαν νὰ ξεχνοῦν τὸν ἀληθινὸν Θεόν. Ἐλάτρευον ἄλλους θεοὺς. Ἐγιναν εἰδωλολάτραι. Εἶχον βίον κακόν. Καὶ πρὸς τιμωρίαν τῶν ὑπεδουλώθησαν ἐπὶ 17 χρόνια ἀπὸ ἓνα λαὸν ποῦ ἐλέγοντο Ἀμμωνῖται.

Οἱ Ἑβραῖοι ἐνόησαν τὸ λάθος τῶν. Μετενόησαν πάλιν. Κατέστρεψαν τὰ εἰδωλα. Ἐζήτησαν τὴν σωτηρίαν τῶν. Καὶ ὁ Θεὸς ἀκούει πάντοτε ἐκείνους ποῦ μετανοοῦν μὲ τὴν καρδιά τῶν. Τοὺς ἔδωκεν ὡς Κριτὴν τὸν Ἰεφθάε.

Μὲ ἀρχηγὸν τὸν Ἰεφθάε, οἱ Ἑβραῖοι ἐπετέθησαν κατὰ τῶν Ἀμμωνιτῶν ποῦ τοὺς ἐβασάνιζον καὶ προσπαθοῦσαν νὰ τοὺς κρατήσουν ὡς εἰδωλολάτρας. Ὁ Ἰεφθάε ἦτο ἀρχηγὸς καλός. Προτοῦ ἀρχίσῃ τὴν μάχην προσευχήθηκε. Καὶ ὅταν ἐτελείωσεν ἡ μάχη, πάλιν προσευχήθηκε. Ἐδειξε μεγάλην αὐτοθυσίαν. Ὁ Ἰεφθάε ἀγαποῦσε πολὺ τὴν πατρίδα καὶ τοὺς συμπατριώτας του. Ἄν καὶ οἱ συμπατριῶταί του εἰς τὰς ἀρχὰς δὲν τὸν ἤκουον, αὐτὸς ἔκαμεν ὅ,τι ἤμποροῦσε διὰ νὰ τοὺς βοηθήσῃ.

Δίδαγμα :

Πάντοτε πρέπει νὰ ζητῶμεν τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ

ΤΙ ΕΠΑΘΕΝ Ο ΗΛΙ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΤΙΜΩΡΟΥΣΕ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ

(Βασιλειῶν Α΄., Κεφ. 2ον.)

ΟΙ ΠΑΤΕΡΕΣ τιμωροῦν τὰ παιδιὰ των ὅταν δὲν κάμνουν καλὰ πράγματα. Καὶ τὰ τιμωροῦν διὰ νὰ γίνουν καλὰ παιδιὰ. Οἱ Ἑβραῖοι εἶχον κάποτε Κριτὴν τὸν Ἡλί. Ἦτο πολὺ εὐσεβὴς ὁ Ἡλί. Ἀλλὰ δὲν εἶχε καλὰ παιδιὰ. Τὰ ἔλυπεῖτο. Δὲν τὰ ἐτιμωροῦσε. Καὶ δι' αὐτὸ ἔγιναν ἀσεβῆ καὶ κακά. Οὔτε ἤκουον οὔτε ἐσέβοντο τὸν πατέρα των. Πολλὰς φορὰς ἔκαμνον ἀταξί-
ας. Ἐνοχλοῦσαν τὸν κόσμον.

Ὁ Θεὸς ἀπεφάσισε νὰ τιμωρήσῃ τὸν Ἡλί διὰ τὴν ἀπροσεξίαν του αὐτὴν. Διότι κάθε πατέρας εἶνε ὑπεύθυνος εἰς τὸν Θεόν, διὰ τὴν ἀνατροφὴν τῶν παιδιῶν του. Εἰς μίαν λοιπὸν μάχην ποῦ ἔκαμνον οἱ Ἑβραῖοι μὲ τοὺς Φιλισταίους, οἱ Ἑβραῖοι ἐνίκηθησαν. Ἐφρονέυθησαν καὶ τὰ παιδιὰ τοῦ Ἡλί, ὁ Ὄφνι καὶ ὁ Φινεές. Ἐπίσης ἡ Κιβωτὸς τῆς Διαθήκης, τὸ ἱερώτερον πράγμα τῶν Ἑβραίων, ποῦ περιεῖχε τὰς 10 ἐντολάς, ἔπεσαν εἰς τὰ χέρια τῶν Φιλισταίων.

Ὁ Ἡλί, μόλις ἔμαθε τὸ διπλὸν αὐτὸ κακόν, ἔπεσαν ἀπὸ τὸ κάθισμα ποῦ ἐκάθητο ἀναίσθητος. Ἀπέθανεν ἀμέσως.

Δίδαγμα :

Τὸ πρῶτον καθῆκον τῶν γονέων εἶναι ἡ καλὴ ἀνατροφὴ τῶν παιδιῶν των

Ο ΣΑΜΟΥΗΛ

(Βασιλειῶν Α΄., Κεφ. 12ον.)

ΜΕΤΑ τὸν θάνατον τοῦ Ἡλί, Κριτὴς τῶν Ἑβραίων ἔγινεν ὁ Σαμουήλ. Τὸν εἶχε μορφώσει θερησκευτικῶς ὁ Ἡλί. Ὁ Σαμουήλ ἀπὸ μικρὸν παιδί ἀγαποῦσε πολὺ τὸν Θεόν.

Ἦτο ἀφωσιωμένος εἰς τὰ θεῖα καὶ ἱερὰ νύκτα καὶ

ἡμέραν. Καὶ ὁ Θεὸς προεῖπεν εἰς αὐτόν ὅτι κάποτε θὰ ἐγίνετο Κριτὴς τῶν Ἑβραίων. Καὶ ὅταν ἔγινε Κριτὴς, δὲν ἔπαυε νὰ λέγῃ εἰς τὸν λαὸν νὰ φυλάττῃ τὰς ἐντολάς τοῦ Θεοῦ.

Οἱ Ἑβραῖοι τὸν ἤκουον μὲ προσοχὴν. Μὲ τακτικὴ διδασκαλία κατώρθωσε νὰ πείσῃ πολλοὺς Ἑβραίους ποῦ εἶχον γίνει εἰδωλολάτριά, νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν ἀληθινὴν θρησκείαν. Ἦρχισαν νὰ μετανοοῦν. Ἐξοῦσαν βίον καλύτερον.

Ὁ Σαμουὴλ ὅταν ἦτο μικρὸν παιδίον.

Ὁ Σαμουὴλ ἐκυβέρνησε τοὺς Ἑβραίους 20 χρόνια. Ὅταν ἐγήρασε, διώρισε Κριτὰς τοὺς 2 υἱοὺς του. Αὐτοὶ ὅμως ἦσαν ἄδικοι. Καὶ ὁ λαὸς δὲν τοὺς ἀγαποῦσε. Καὶ ἐπειδὴ οἱ Ἑβραῖοι ἔβλεπον ὅτι οἱ γειτονικοὶ λαοὶ κυβερνῶνται ἀπὸ βασιλεῖς, ἐζήτησαν καὶ αὐτοὶ Βασιλέα. Ὁ Σαμουὴλ εἰς τὴν ἀρχὴν δὲν ἤθελεν. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἐπέμεναν, ἐξέλεξε βασιλέα τῶν τὸν Σαούλ.

Δ ἰ δ α γ μ α :

Ὁ καθένας ἀπὸ μικρὸς φαίνεται τι θὰ γίνῃ

Ο ΠΟΛΥΠΑΘΗΣ ΚΑΙ ΥΠΟΜΟΝΗΤΙΚΟΣ ΙΩΒ

(Ἰώβ, Κεφ. 1ον.)

ΕΙΣ μίαν χώραν τῆς Ἀνατολῆς ἐξοῦσεν ἓνας ἐνάρετος ἄνθρωπος, ὁ Ἰώβ. Ἦτο εὐτυχέστερος ἀπὸ ὅλους. Ἐπειδὴ ἦτο ἐνάρετος, ὁ Θεὸς τοῦ ἔδωσε μεγάλην περιουσίαν καὶ πολλὰ ποίμνια. Ἀπέκτησε 7 υἱοὺς καὶ 7 θυγατέρας.

Ἦρχισαν τότε νὰ εὐρίσκουν τὸν Ἰὼβ πολλὰ δυστυχήματα. Λησται ἐσκότωσαν τοὺς ὑπηρέτας του, ἤρπασαν τὰ ποίμνιά του καὶ μίαν ἡμέραν ἐνῶ ὅλα τὰ παιδιὰ του ἦσαν κάπου μαζύ, δυνατὸς σεισμὸς ἐκοίμησε τὴν οἰκίαν καὶ τὰ κατεπλάκωσεν ὅλα. Ὁ Ἰὼβ ἤκουε τὰ δυστυχήματα αὐτὰ χωρὶς νὰ γογγύζη. Ὅταν ἤκουσε καὶ τὸν θάνατον τῶν παιδιῶν του εἶπεν: «Ὁ Κύριος τὰ ἔδωκεν, ὁ Κύριος τὰ ἐπῆρεν. Ἄς εἶναι τὸ ὄνομά Του εὐλογημένον.»

Ὁ Ἰὼβ ἔβγαλε καὶ μίαν φοβερὰν κολλητικὴν πληγὴν εἰς ὅλον τὸ σῶμά του. Καὶ κατήντησε νὰ ζῆ ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν, χωριστά. Δὲν ἔπαυεν ὅμως νὰ δοξάζῃ τὸν Θεόν. Κάποτε ἡ σύζυγός του εἶπεν ὅτι ἀπορεῖ πῶς, ἐνῶ ὑποφέρει τόσα βάσανα, ἐλπίζει ἀκόμη εἰς τὸν Θεόν. Ὁ Ἰὼβ τὴν ἐμάλωσε. Εἶπε: «Ὡς μία τῶν ἀνοήτων γυναικῶν ἐλάλησες· ἐὰν τὰ ἀγαθὰ ἐδεξάμεθα ἐκ χειρὸς Κυρίου, τὰ κακὰ δὲν θὰ τὰ ὑποφέρωμεν;»

Ἄλλοτε πάλιν τρεῖς φίλοι τοῦ Ἰὼβ ἦλθον διὰ νὰ τὸν παρηγορήσουν. Ὅταν τὸν εἶδον δὲν τὸν ἐγνώρισαν. Καὶ ἀπὸ τὴν λύπην τῶν δὲν ἤξευραν πῶς νὰ τὸν παρηγορήσουν. Ὁ Ἰὼβ συγκινήθηκεν ὥστε ἔπειτα ἀπὸ πολλὰς ὥρας ὠμίλησε μὲ παράπονον. Οἱ φίλοι ὅμως ἀντὶ νὰ τὸν παρηγορήσουν τοῦ ἔλεγον ὅτι διὰ νὰ τὸν τιμωρῇ ὁ Θεὸς τόσον, θὰ εἶπῃ ὅτι ἔκαμε μεγάλας ἀμαρτίας.

Ὁ Ἰὼβ, ὁ ὁποῖος ἐγνώριζεν ὅτι δὲν ἡμάρτησεν, ἤρχισε τότε νὰ παραπονεῖται ἐναντίον τοῦ Θεοῦ. Ὁ Θεὸς ἐμάλωσε τὸν Ἰὼβ καὶ τοὺς 3 φίλους του διότι ἠθέλησαν νὰ συζητήσουν τὰς πράξεις Του. Τοὺς εἶπεν ὅτι οἱ ἄνθρωποι πρέπει νὰ δέχονται, χωρὶς παράπονον, ὅ,τι στέλλει ὁ Θεὸς εἴτε καλόν, εἴτε κακόν· διότι ὅ,τι στέλλει ὁ Θεὸς τὸ στέλλει διὰ τὸ καλὸν τοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ Ἰὼβ ἀμέσως ἐζήτησε συγγνώμην. Ὁ Θεὸς τὸν ἐσυγχώρησε καὶ τοῦ ἔδωκε περισσότερα ἀγαθὰ. Ἐγινε πάλιν ὑγίης καὶ ἀπέκτησεν υἱοὺς καὶ θυγατέρας. Ὁ Ἰὼβ ἀπέθανε πολὺ γέρον, εὐτυχισμένος μέσα εἰς εὐτυχισμένην οἰκογένειαν.

Δίδαγμα :
Ἡ ὑπομονὴ πάντοτε νικᾷ

Ἡ ΚΑΛΗ ΡΟΥΘ

(Ρούθ, (Κεφ. 2ον καὶ 3ον.)

ΚΑΠΟΤΕ εἶχε γίνει μεγάλη πείνα εἰς τὴν Χαναάν. Οἱ Ἰσραηλίται δὲν εὗρισκον τροφίμα εἰς τὴν χώραν των. Πολλοὶ κατέφευγον εἰς ξένους τόπους διὰ νὰ ζήσουν.

Κάποιος ἀπὸ τὴν Βηθλεὲμ Ἰσραηλίτης, ὁ Ἐλιμέλεχ, ἐπῆρε τὴν σύζυγόν του Νωεμὶν καὶ τοὺς 2 υἱοὺς του, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν χώραν Μωάβ. Μετ' ὀλίγον καιρὸν ἀπέθανεν ὁ Ἐλιμέλεχ. Οἱ δύο υἱοὶ του ἐνυμφεύθησαν παρθένους ἀπὸ τὴν Μωάβ, ὁ ἓνας τὴν Ὀρφὰ καὶ ὁ ἄλλος τὴν Ρούθ. Ἐπειτα ἀπὸ ὀλίγα ἔτη ἀπέθανον καὶ οἱ δύο υἱοὶ. Ἐμείνεν ἡ Νωεμὶν μὲ τὰς δύο νύμφας της.

Ἡ καλὴ Ρούθ

Ὅταν ἡ πείνα εἰς τὴν Χαναάν ἔπαυσεν, ἡ Νωεμὶν ἀπεφάσισε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα της Βηθλεὲμ. Τότε ἐκάλεσε τὰς 2 χήρας νύμφας της καὶ τὰς εἶπε νὰ μείνουν εἰς τὴν πατρίδα των Μωάβ διότι αὐτὴ θὰ ἐπέστρεφεν εἰς τὴν πατρίδα της.

Ἡ Ὀρφὰ ἐδέχθηκεν. Ἡ Ρούθ ὅμως τόσῃν ἀγάπῃν εἶχε πρὸς τὴν πενθέραν της ὥστε μὲ κανένα λόγον δὲν

ἤθελε νὰ τὴν ἀφήσῃ. Τῆς εἶπε: «Ὁ ποὺ θὰ ὑπάγῃς σὺ θὰ ὑπάγω καὶ ἐγώ. Ὁ ὀ λαός σου, λαός μου. Ὅταν ἀποθά νῃς σὺ θὰ ἀποθά νω καὶ ἐγώ. Μόνον ὁ θάνατος θὰ μᾶς χωρίσῃ.» Καὶ ἀνεχώρησαν μαζὺ καὶ ἦλθον εἰς τὴν Βηθλεέμ.

Δίδαγμα :

Πάντοτε κερδίζει ἐκεῖνος ποῦ ἔχει καλοὺς τρόπους

Η ΕΒΡΑΙΑ ΗΡΩΪΣ ΕΣΘΗΡ

(Ἑσθήρ, Κεφ. 4ον.)

ΟΤΑΝ ὁ Βασιλεὺς Ξέρξης εἶχε καταλάβει τὴν Χα ναάν, ἀφῆκεν ἀντιπρόσωπόν του ἐκεῖ τὸν Ἀμάν. Αὐτὸς ἦτο πολὺ σκληρός. Ἐβασάνιζε τοὺς Ἑβραίους. Ἠμπόρεσε μάλιστα, μὲ δῶρα πολλὰ, νὰ πείσῃ τὸν βασιλέα νὰ τοῦ δώσῃ ἐπιστολὴν νὰ κακοποιήσῃ τοὺς Ἑβραίους καὶ νὰ πάρῃ τὰς περιουσίας των.

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην εἰς τὴν Περσίαν εὐρίσκετο, κοντὰ εἰς τὸν γέροντα ἐξάδελφόν της, Μαρδοχαῖον, μιὰ Ἑβραιοπούλα, ὀρφανὴ κόρη. Ἐλέγετο Ἑσθήρ. Ἦτο πολὺ ἔξυπνη ἢ Ἑσθήρ καὶ ὀραία. Λέγουν ὅτι ἔγινε σύζυγος τοῦ βασιλέως. Ἀπέκτησε μεγάλην δύναμιν. Καὶ ὄλην τὴν δύναμίν της τὴν μετεχειρίσθηκε διὰ νὰ ὀφελήσῃ τοὺς συμπατριώτας της. Κατώρθωσε νὰ ἐλευθερώσῃ τὸ ἔθνος της ἀπὸ τὸν σκληρὸν Ἀμάν. Ἐπέτυχε νὰ τιμωρηθῇ καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος.

Οἱ Ἑβραῖοι ἐχάρησαν παρὰ πολὺ. Ἐώρτασαν τὴν ἀπελευθέρωσίν των μὲ πανηγύρια καὶ μὲ ἑορτὰς (Πουρεῖμ). Καὶ ἐτίμησαν πολὺ τὴν ἡρωίδα Ἑσθήρ, διότι ἡμπόρεσε νὰ τοὺς σώσῃ ἀπὸ τὴν τυραννίαν.

Δίδαγμα :

Πρέπει νὰ ἐνδιαφερόμεθα διὰ τὴν πατρίδα μας, ἀκόμη καὶ ἂν εἴμεθα μακρὰν.

— 52 —

Η ΓΕΝΝΑΙΟΤΗΣ ΜΙΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

(Ίουδίθ, Κεφ. 3ον.)

ΚΑΤΑ διαταγήν τοῦ βασιλέως Ναβουχοδονόσωρ, ὁ στρατηγός του Ὀλοφέρνης ἐπήγαινε νὰ καταλάβῃ κάποιον μέρος τῆς Χαναάν. Οἱ Ἑβραῖοι ἦσαν πολὺ στενοχωρημένοι. Δὲν ἤξευρον πῶς νὰ σωθοῦν. Εἶχον ἀπελπισθῆ.

Εἰς τὸ χωριὸ αὐτὸ τῆς Χαναάν ἐζοῦσε μιὰ νεαρὰ κυρία. Ἦτο χήρα. Ἐλέγετο Ἰουδίθ. Ἦτο πολὺ ἔξυπνη, ὠραία καὶ τολμηρά. Ἀγαποῦσε τὴν πατρίδα της παρὰ πολὺ. Δὲν ἤμποροῦσε πλέον νὰ βλέπῃ τοὺς πατριώτας της νὰ ὑποφέρουν. Δι' αὐτὸ ἀπεφάσισε νὰ κάμῃ μὴν πολὺ δύσκολον προᾶξιν.

Χωρὶς νὰ εἰπῆ εἰς κανένα τίποτε, ἦλθε μὲ τρόπον εἰς τὸ μέρος ὅπου εἶχε κατασκηνώσει ὁ στρατός. Εἶπεν ὅτι εἶχε νὰ ἐμπιστευθῆ εἰς τὸν στρατηγόν, πολὺ σπουδαῖα στρατιωτικὰ μυστικά. Κάποιος τὴν ἔφερεν εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ Ὀλοφέρνηου.

Ὁ Ὀλοφέρνης τὴν ἐδέχθη καλὰ. Ἐχάρηκε πολὺ. Περιποιήθηκε μάλιστα τὴν Ἰουδίθ. Ὅταν αὐτὴ ἀπέκτησε τὴν ἐμπιστοσύνην του, ἐπῆγε μὲ τρόπον εἰς τὴν ἰδιαιτέραν του σκηνήν. Ὁ Ὀλοφέρνης εἶχε μεθύσει τὸ βράδν ἐκεῖνο. Ἐκοιμᾶτο βαθειά. Ἡ Ἰουδίθ ἐπῆρε τὸ ξίφος του καὶ τὸν ἐκακοποίησε. Σιγὰ-σιγὰ ἐβγήκε καὶ ἔφυγε χωρὶς νὰ τὴν παρατηρήσουν οἱ φρουροὶ στρατιῶται ἢ οἱ ἀξιωματικοί. Ὁ στρατὸς τοῦ Ὀλοφέρνηου τὴν ἄλλην ἡμέραν μόνις ἔμαθε τὸ τολμηρὸν ἔργον τῆς Ἰουδίθ, ἔχασε τὸ θάρρος του. Διεσκορπίσθηκε.

Ἡ Ἰουδίθ ἦλθεν εἰς τὸ χωριὸ της. Οἱ Ἑβραῖοι τὴν ἐτίμησαν πολὺ διότι ἔσωσε δι' ἄρεκατὰ χρόνια τὴν πα-

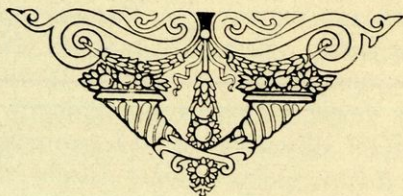
τρίδα της. Ὄταν ἀπέθανε τὴν ἔθαψαν μὲ τιμὰς καὶ τὴν ἐπένησαν 7 ἡμέρας.

Δίδαγμα :

Εἶναι κακὸν προᾶγμα ἢ μέθη

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΜΕΝΑΙ

Τί σημαίνει Κριτής;—Διατί ἐστέλλοντο οἱ Κριταί;—Ποῖος ἦτο ὁ πρῶτος Κριτής τῶν Ἑβραίων;—Τί εἶδους γυνὴ ἦτο ἡ Δαλιδά;—Τί εἶπεν ὁ Σαμφὼν, ὅταν ἔρριπτε τοὺς δύο στύλους;—Διατί ὁ Θεὸς ἐτιμώρησε τὸν Ἥλιν;—Διατί οἱ γονεῖς πρέπει νὰ τιμωροῦν τὰ τέκνα των;—Τί παιδίον ἦτο ὁ Σαμουὴλ ὅταν ἦτο μικρὸν παιδίον;—Ἀπὸ ποῦ ἦσαν ὁ Ἐλμέλεχ καὶ ἡ Νωεμίν;—Διατί ἔφυγον ἀπὸ τὴν Παλαιστίνην;—Ποῦ ἐπῆγαν;—Τί εἶπεν ἡ Ρουθ εἰς τὴν πενθερὰν της, ὅταν αὕτη ἤθελε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα της; Τί εἶπεν ὁ Ἰώβ ὅταν ἤκουσε τὸν θάνατον τῶν τέκνων του;—Τί εἶπεν εἰς τὴν σύζυγόν του, ὅταν αὐτὴ παρεπονέθη διὰ τὰ παθήματά των;—Τί εἶπεν ὁ Θεὸς εἰς τὸν Ἰώβ καὶ εἰς τοὺς τρεῖς φίλους;—Ποῖον ἦτο τὸ τέλος τοῦ Ἰώβ;—Τί γνωρίζετε περὶ τῆς Ἑσθή;—Τί ἔκαμεν ἡ Ἰουδίθ;

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Ε΄.

ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΚΑΙ ΠΡΟΦΗΤΑΙ

Α΄. — ΒΑΣΙΛΕΙΣ

ΣΑΟΥΛ

(Βασιλειῶν Α΄., Κεφ. 15ον.)

ΚΑΤ' ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ, ὁ Σαμουὴλ ἔκαμε βασιλέα τῶν Ἑβραίων τὸν Σαούλ. Ἦτο ὑψηλός, ὠραῖος καὶ δυνατός. Διεκρίνετο ἀπὸ ὅλους τοὺς συμπατριώτας του.

Εἰς τὰς ἀρχὰς ἐκυβερνοῦσε δίκαια. Δι' αὐτὸ καὶ ὁ Θεὸς τὸν ἐβοηθοῦσεν εἰς τὸ ἔργον του. Ἦρχισεν ὁμοῦ κατόπιν νὰ παραβαίῃ τὰς ἐντολάς Του. Κάποτε μάλιστα ἐθυσιάσασκε πρὸς τὸν Θεόν. Αὐτὸ ἦτο μεγάλη ἀσέβεια. Διότι μόνον οἱ Ἰερεῖς εἶχον δικαίωμα νὰ ἐμβαίνουν εἰς τὸ θυσιαστήριον καὶ νὰ προσφέρουν θυσίας.

Τὸν Σαούλ τὸν εἶπον νὰ μετανοήσῃ καὶ νὰ κάμῃ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ἀλλὰ δὲν ἤκουεν. Ἀντὶ νὰ μετανοήσῃ ἔπεσεν εἰς μεγάλην μελαγχολίαν. Διὰ νὰ περῶν τὴν μελαγχολίαν του, ὁ Σαούλ, ἐπροσκαλοῦσε τὸν νεαρὸν Δαβὶδ ὁ ὁποῖος ἔπαιζεν ὠραίαν κιθάραν καὶ τὸν διεσκέδαζε.

Δίδαγμα :

Ἡ μελαγχολία εἶναι κακὴ ἀρρώστεια

Ο ΔΑΒΙΔ ΚΑΙ Ο ΓΟΛΙΑΘ

(Βασιλειῶν Α΄., Κεφ. 17ον.)

ΟΙ Φιλιισταῖοι εἶχον κηρύξει κάποτε πόλεμον κατὰ τῶν Ἑβραίων. Καὶ ἐνῶ οἱ 2 στρατοὶ ἦσαν ἔτοιμοι διὰ τὴν μάχην, ἐβγῆκεν ἀπὸ τὴν γραμμὴν ἓνας με-

γάλος ἄνδρας Φιλισταῖος, ὁ Γολιάθ, μὲ βαρεῖα ὄπλα. Ἐπλησίασε τοὺς Ἑβραίους καὶ μὲ ὑπερηφάνειαν εἶπε: Διαλέξατε ἓνα ἄνδρα νὰ πολεμήσῃ μαζί μου. Καὶ ἀπὸ τὴν νίκην τοῦ ἐνός, ἄς κριθῆ ἡ τύχη τοῦ πολέμου.

Κανεὶς δὲν ἐτόλμησε νὰ παλαίσῃ μὲ ἓνα γίγαντα, ὅπως ὁ Γολιάθ. Τότε παρουσιάζεται ὁ νέος καὶ μικρόσωμος Δαβὶδ, ὁ ποιμὴν, διὰ νὰ μονομαχήσῃ μὲ τὸν Γολιάθ. Καὶ δὲν εἶχε τίποτε ἄλλο παρὰ μίαν σφενδόνην.

Μόλις τὸν εἶδεν ὁ Γολιάθ, ἐγέλασε καὶ εἶπεν: Μὲ λιθάρια ἦλθεν νὰ παλαίσῃς; Ὁ Δαβὶδ ἀπήντησεν ὅτι ὡς ὄπλον εἶχε τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ. Ἀμέσως λοιπὸν ἔσχιψε μὲ τὴν σφενδόνην ἓν λιθάριον. Τὸν ἐπέτυχεν εἰς τὸ μέτωπον. Ὁ Γολιάθ ἔπεσε νεκρός. Οἱ Φιλισταῖοι μόλις ἔμαθον τὸν θάνατόν του ἔφυγον.

Ὁ Δαβὶδ ἀπὸ τότε ἐδοξάσθηκε. Καὶ ὅταν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ ἐβγῆκαν ὅλοι, ἄνδρες καὶ γυναῖκες νὰ τὸν προαπαντήσουν. Τοῦ ἔκαμον θαυμασίαν ὑποδοχὴν.

Δ ἰ δ α γ μ α :

Ὁ Θεὸς τιμωρεῖ τοὺς ὑπερηφάνους

Ο ΔΑΒΙΔ ΒΑΣΙΛΕΥΣ

(Βασιλειῶν Β', (Κεφ. 3cv.)

Ο ΣΑΟΥΛ ὁ βασιλεὺς ἐφθόνησε τὸν Δαβὶδ διὰ τὴν ὥραϊαν ὑποδοχὴν ποῦ τοῦ ἔκαμον οἱ Ἑβραῖοι. Καὶ ὁ Δαβὶδ μόλις εἶδε τοὺς κακοὺς σκοποὺς τοῦ Σαοὺλ ἔφυγεν εἰς τὰ βουνά. Οἱ Φιλισταῖοι ἐκήρυξαν τότε πόλεμον ἐναντίον τοῦ Σαοὺλ. Τὸν ἐνίκησαν. Εἰς τὸν πόλεμον αὐτὸν ἐφονεύθησαν καὶ ὁ Σαοὺλ καὶ τὰ 2 παιδιά του.

Βασιλεὺς ἔγινεν ὁ Δαβίδ. Ἦτο ὁ ἐνδοξότερος βασιλεὺς. Ἐμεγάλωσε τὸ βασίλειόν του πολὺ. Μετέφερεν ἐπίσης μὲ μεγάλην τελετὴν τὴν Κιβωτὸν τῆς Διαθήκης. Τὴν ἐτοποθέτησεν εἰς μίαν σκηνὴν εἰς τὰ Ἱεροσό-

λυμα, τὰ ὁποῖα ἔκαμε πρωτεύουσιν τοῦ Ἑβραϊκοῦ Κράτους.

Ὁ Δαβὶδ ἦτο πολὺ εὐσεβής, ἔγραφεν ὠραίους ὕμνους πρὸς τὸν Θεόν. Τοὺς ἔψαλλε μὲ τὴν λύραν του. Οἱ ὠραῖοι αὐτοὶ ὕμνοι λέγονται **Ψαλμοὶ τοῦ Δαβὶδ** (ἢ ψαλτήριον).

Ὡς ἄνθρωπος ὁ Δαβὶδ ἔκαμε καὶ ἓν βαρὺν ἁμάρτημα. Ὁ Προφήτης Νάθαν τὸν ἐμάλωσε. Ἀμέσως μετενόησε. Μὲ θεομὰ δάκρυα παρακαλοῦσε τὸν Θεὸν νὰ τὸν συγχωρήσῃ. Τότε ἔγραψε καὶ τὸν θαυμάσιον ἐκεῖνον ψαλμὸν (τὸν πεντηκοστόν) ποῦ ἀρχίζει μὲ τὸ «ἐλέησόν με, ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεός Σου.»

Δίδαγμα :
Ἡ μετάνοια σώζει

ΤΙ ΕΚΑΜΕΝ ΕΝΑΣ ΚΑΚΟΣ ΥΙΟΣ, Ο ΑΒΕΣΑΛΩΜ

(Βασιλειῶν Β΄., Κεφ. 18ον.)

Ο ΑΒΕΣΑΛΩΜ ἦτο υἱὸς τοῦ Δαβίδ. Ὁ πατέρας του τὸν ἀγαποῦσε πολὺ. Ἄλλ' αὐτὸς ἦτο φιλόδοξος καὶ ὑπερήφανος. Ἐκήρυξε μάλιστα καὶ πόλεμον ἐναντίον τοῦ Δαβίδ. Ἦθελε νὰ γίνῃ πρόωρα βασιλεὺς. Ὅταν ἔμαθεν ὁ Δαβὶδ τὴν στάσιν τοῦ Ἀβεσαλώμ, ἔστειλε στρατὸν ἐναντίον του. Διέταξεν ὅμως νὰ πιάσουν μόνον τὸν Ἀβεσαλώμ, ἀλλὰ νὰ μὴ τὸν κακοποιήσουν.

Εἰς μίαν μάχην ἐνικήθηκεν ὁ Ἀβεσαλώμ. Καὶ διὰ νὰ μὴ πιασθῇ ἔφυγεν. Ἐνῶ ὅμως ἔτρεχε, τὰ μακρὰ μαλλιά του, ποῦ ἐκνύματιζαν εἰς τὸν ἄερα, ἐμπερδεύθηκαν εἰς τοὺς κλάδους μιᾶς βαλανιδιάς. Ἐφθασε τότε ὁ στρατηγὸς τοῦ πατρὸς του, ὁ Ἰωάβ, καὶ τὸν ἐσκότωσεν.

Ὅταν ὁ Δαβὶδ ἔμαθε τὸν θάνατόν του, ἐλυπήθη πολὺ. Ἐκλείσθηκε εἰς ἓν δωμάτιον ὅπου ἔκλαιε καὶ ἐφώναζε: «Υἱέ μου Ἀβεσαλώμ, εἶθε νὰ ἀπέθνησκα ἐγὼ ἀντὶ σοῦ.» Ὁ Δαβὶδ ἦτο ἀπαρηγόρητος. Ὅσα κακὰ καὶ ἂν τοῦ ἔκαμεν ὁ Ἀβεσαλώμ καὶ πάλιν τὸν ἀγα-

ποῦσε. Διότι οἱ πατέρες πάντοτε ἀγαποῦν τὰ παιδιά καὶ θέλουν πάντοτε τὸ καλὸν των.

Ἄμα ὁ Δαβὶδ αἰσθάνθηκε τὸ τέλος του, ἐφώνησε τὸν υἱὸν του Σολομῶντα· τὸν ἔκαμε βασιλέα ἐμπρὸς εἰς τὸν λαόν, καὶ τοῦ εἶπε: Ἄγαπητό μου παιδί, αἰσθάνομαι ὅτι ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγον θὰ ἀποθάνω. Πίστετε εἰς τὸν ἀληθινὸν Θεόν· φύλαττε τὰς ἐντολάς Του· κυβέρνα τὸν λαὸν ὅπως ἀρέσει εἰς τὸν Θεόν».

Δί δ α γ μ α :

Ἡ ἁμαρτία φέρει θάνατον

Ο ΣΟΦΟΣ ΣΟΛΟΜΩΝ

(Παραλ. Β', Κεφ. 7ον)

ΜΕΤΑ τὸν θάνατον τοῦ Δαβίδ, βασιλεὺς ἔγινεν ὁ υἱὸς του ὁ Σολομῶν. Αὐτὸς ἀπὸ μικρὰν ἡλικίαν, ἀπὸ παιδὶ μικρὸ, ἐφαίνεται πῶς θὰ ἐγίνετο μεγάλος. Ἀγαποῦσε τὰ γράμματα καὶ ἦτο καὶ πολὺ εὐσεβῆς καὶ ἥσυχος. Καὶ κάθε μικρὸ παιδὶ ποῦ διαβάζει καὶ μανθάνει καλὰ τὰ μαθήματά του ὅταν εἶνε εἰς μικρὰν ἡλικίαν, ὅταν μεγαλώσῃ γίνεται καλὸς καὶ μεγάλος ἄνθρωπος. Πέρνει θέσεις καὶ ἐργασίας καλὰς. Γίνεται διάσημος.

Κάποτε ὁ Σολομῶν ἤκουσε μίαν φωνὴν νὰ τοῦ λέγῃ: «Τί θέλεις νὰ σοῦ δώσω: πλοῦτον, δόξαν, ἢ μακροβιότητα; Ὁ Σολομῶν ἀπήντησε: «Σοφία ν», διὰ νὰ κυβερνῶ τὸν λαὸν μὲ δικαιοσύνην καὶ νὰ διακρίνω τὸ καλὸν ἀπὸ τὸ κακόν.

Ἡ φωνὴ τοῦ εἶπεν ὅτι σοφίαν μὲν θὰ τοῦ δώσῃ μεγάλην· θὰ τοῦ δώσῃ ὅμως καὶ πλοῦτον καὶ δόξαν καὶ μακροζωίαν ἐὰν φυλάσῃ τὰς ἐντολάς. Πραγματικὰ κανεὶς βασιλεὺς δὲν ἦτο ὅμοιος μὲ τὸν Σολομῶντα. Ἡ

δόξα του, ὁ πλοῦτος καὶ ἡ μόρφωσίς του ἔγιναν γνωστά εἰς ὅλον τὸν κόσμον τότε.

Δίδαγμα :

Νὰ ζητῶμεν ἀπὸ τὸν Θεὸν μόνον πνευματικὰ ἀγαθὰ

ΜΙΑ ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΤΟΥ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ

ΟΛΟΙ οἱ γείτονες βασιλεῖς ἐθαύμαζον τὸν Σολομῶντα καὶ τὸν ἐσέβοντο. Πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς ἤρχοντο διὰ νὰ τοῦ ζητήσουν διαφόρους συμβουλὰς. Διὰ τὴν σοφίαν τοῦ Σολομῶντος λέγουν τὸ ἐξῆς :

Δύο γυναῖκες ἔμενον εἰς τὸ ἴδιο σπίτι καὶ ἡ καθεμία εἶχεν ἀπὸ ἓν μικρόν. Ἡ μία, ἐνῶ ἐκοιμᾶτο, ἔπεσεν ἐπάνω εἰς τὸ μικρόν της καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ τὸ ἐπλάκωσε καὶ τὸ ἐσκότωσε. Μόλις τὸ ἐνόησεν, ἐπῆγε σιγᾶσιγὰ κοντὰ εἰς τὴν ἄλλην γυναῖκα ποῦ ἐκοιμᾶτο ἀκόμη. Ἐπῆρε τὸ ἰδικόν της καὶ τῆς ἔβαλε κοντὰ τὸ σκοτωμένον.

Ὁ σοφὸς Σολομῶν

τῆς. Διὰ νὰ λύσουν τὴν διαφορὰν τῶν ἤλθον εἰς τὸν Σολομῶντα. Διότι τὸν καιρὸν ἐκεῖνον οἱ βασιλεῖς ἦσαν καὶ δικασταί.

Ὁ Σολομῶν εἶπεν εἰς ἓνα ὑπηρέτην του : Πάρε τὸ παιδί τὸ ζωντανὸν καὶ σχίσε το εἰς τὸ μέσον καὶ δὸς τὸ μισὸ εἰς τὴν μίαν καὶ τὸ ἄλλο μισὸ εἰς τὴν ἄλλην γυναῖκα. Ἡ μία τὸ ἐδέχθηκεν. Ἡ ἄλλη ὅμως ἔπεσεν εἰς

τὰ πόδια του καὶ τὸν παρακαλοῦσε νὰ μὴ πειράξῃ τὸ παιδί. Διότι προτιμοῦσε νὰ ζῆ τὸ παιδί της, ἔστω καὶ ἂν τὸ ἔχη ἄλλη γυναῖκα.

Ὁ Σολομῶν ἐνόησε τότε ποία ἦτο ἡ ἀληθινὴ μητέρα τοῦ ζωντανοῦ παιδιοῦ. Καὶ διέταξε νὰ τῆς δώσουν τὸ παιδί της, ἐνῶ ἡ ἄλλη ἐτιμωρήθηκε.

Δίδαγμα :

Ὅλα τὰ χουπτὰ φανερόνται

ΝΑΟΣ ΤΟΥ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ. — ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ. — ΡΟΒΟΑΜ ΚΑΙ ΙΕΡΟΒΟΑΜ.

(Παραλ. Β', κεφ. 10ον.)

Ο ΣΟΛΟΜΩΝ εἶχε γίνει πλούσιος. Εἶχεν ἄφθονον χρυσόν. Ἀπεφάσισε νὰ κτίσῃ ἓνα μέγαν ναὸν διὰ νὰ βάλῃ ἐκεῖ τὴν Κιβωτὸν τῆς Διαθήκης. Ἔδωκε λοιπὸν διαταγὴν καὶ ἤρχισαν χιλιάδες ἄνθρωποι νὰ ἐργάζωνται ἐπὶ 7 χρόνια. Μετεχειρίσθησαν τὰ καλλίτερα ὑλικά. Ἀφοῦ ἐστολίσθηκε λαμπρὰ ὁ ναός, καὶ οἱ τοῖχοι ἤστραπτον ἀπὸ χρυσόν καὶ ἀσημι, ἔγιναν τότε, μὲ ἐπισημότητα τὰ ἐγκαίνιά του. Ὁ Σολομῶν ὅταν ἐμβῆκεν εἰς τὸν ναὸν καὶ προσευχήθηκεν εἶπε: «Θεέ, διαφύλαξον τὸν οἶκον αὐτόν. Καὶ ὅταν ὁ λαός Σου προσεύχεται εἰς αὐτόν ἀκούέ τον.»

Ὁ Σολομῶν ἦτο πάντοτε δίκαιος καὶ εὐσεβής. Ἀλλὰ ὅταν ἐγήρασεν, ἠμάρτησεν. Ἔγινε ἀσεβής, ἐλησμόνησε τὸν ἀληθινὸν Θεόν. Ἀλλὰ εἰς τὸ τέλος μετενόησεν. Ἀπέθανεν ἀφοῦ ἐβασίλευσε 40 χρόνια.

Μετὰ τὸν θάνατόν του βασιλεὺς ἔγινεν ὁ υἱός του, ὁ Ροβοάμ. Αὐτὸς ἐβασάνιζε τὸν λαόν, καὶ ἔβαλε καὶ φόρους περισσοτέρους. Ὁ λαὸς ἐπανεστάτησεν ἐναντίον του. Οἱ 10 φυλαὶ ἀνεκήρυξαν βασιλέα τῶν τὸν Ἱεροβοάμ. Ἔκαμον τὸ βασίλειον τοῦ Ἰσραὴλ (Ἰσρα-

ηλίται) μὲ πρωτεύουσάν των τὴν Σαμάρειαν. Εἰς τὸν Ροβοὰμ ἔμειναν πισταὶ αἱ φυλαὶ τοῦ Ἰούδα καὶ τοῦ Βενιαμίν, αἱ ὁποῖαι ἔκαμον τὸ βασιλεῖον τοῦ Ἰούδα (Ἰουδαῖοι) καὶ διετήρησαν πρωτεύουσαν τὴν Ἱερουσαλήμ.

Οἱ Ἑβραῖοι ἀπὸ τότε ποῦ ἐχωρίσθησαν εἰς 2 βασιλεια, ἔφυγον καὶ ἀπὸ τὸν δρόμον τοῦ Θεοῦ. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Θεὸς τοὺς ἔστειλε τιμωρίας καὶ τοὺς ὑπεδούλωνε.

Δίδαγμα :

Πάντοτε ὑποφέρει ἐκεῖνος ποῦ ξεχνᾷ τὸν Θεὸν

Β'.—ΠΡΟΦΗΤΑΙ

ΟΙ ΕΒΡΑΙΟΙ ἐξοῦσαν εἰς ξένην γῆν. Ἦρχοντο διάφοροι ξένοι βασιλεῖς. Τοὺς ἔπερνον μαζί τους ὡς αἰχμαλώτους. Ὑπέφερον πολλὰ βάσανα. Πολὺ συχνὰ ἐκάθηντο κοντὰ εἰς τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ τῆς Βαβυλῶν καὶ ἔκλαιον. Ἐποθοῦσαν τὴν πατρίδα των καὶ τὴν ἐλευθερίαν. Ἄλλ' ἦτο θέλημα Θεοῦ νὰ ὑποφέρουν. Διότι ἔβγαινον ἀπὸ τὸν ἴσιον δρόμον.

Ὁ Θεὸς διὰ νὰ τοὺς κάμῃ νὰ μετανοήσουν τοὺς ἔστειλε μερικοὺς ἀγίους ἀνθρώπους ποῦ ἐλέγοντο Π ρ ο φ ἤ τ α ι. Εἶχον τὸ χάρισμα νὰ προβλέπουν καὶ νὰ προλέγουν ἐκεῖνα ποῦ ἐπρόκειτο νὰ γίνουν. Αὐτοὶ ὠδηγοῦσαν πάντοτε τοὺς Ἑβραίους εἰς τὸν ἀληθινὸν Θεόν. Ὡς κήρυκες δημόσιοι τοὺς συνεβούλευον νὰ μετανοήσουν. Διότι, ἔλεγον, ἐὰν δὲν μετανοήσουν, ὁ Θεὸς θὰ τοὺς δώσῃ περισσότερα κακά. Θὰ τοὺς ὑποδουλώσῃ εἰς ἄλλους λαοὺς.

Μὲ θάρρος οἱ προφῆται ἐμάλωνον καὶ αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς βασιλεῖς ὅσας φορὰς ἔκαμνον ἄδικα πράγματα. Οἱ βασιλεῖς ἐθύμωνον καὶ πολλὰς φορὰς τοὺς ἔβασάνιζον. Ὁ λαὸς ὅμως τοὺς ἐσέβετο καὶ τοὺς ἐτιμοῦ-

σε πολύ, διότι εἰς τὸν καιρὸν τῶν συμφορῶν τὸν παρηγοροῦσαν. Οἱ προφῆται προεῖπον ὅτι θὰ ἔλθῃ ὁ Χριστὸς διὰ νὰ σώσῃ τὸν κόσμον. Δι' αὐτὸ λέγονται θεόπνευστοι.

Διαιροῦνται οἱ προφῆται εἰς 4 Μεγάλους καὶ 12 Μικροὺς, ἀνάλογα μὲ τὴν ἀξίαν τῶν ἔργων του.

Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΗΛΙΑΣ

(Βασιλειῶν Β', Κεφ. 2ον.)

ΟΤΕ βασιλεὺς τῶν Ἑβραίων ἦτο ὁ Ἀχάβ, ἐξοῦσε τότε καὶ ὁ προφήτης Ἡλίας. Ἐμενεν εἰς τὰ ὄρη κατέβαινε δὲ εἰς τὰς πόλεις μόνον ὅταν ἤθελε νὰ συμβουλεύσῃ τὸν λαὸν καὶ τοὺς βασιλεῖς νὰ μετανοήσουν, ἢ τότε ποῦ ἐπρόκειτο νὰ βοηθήσῃ τοὺς δυστυχεῖς. Τοὺς προέλεγε δὲ τὰ κακὰ τὰ ὁποῖα τοὺς ἐπερίμεναν ἐὰν δὲν μετανοήσουν.

Ὁ Προφήτης Ἡλίας.

Ὁ λαὸς ἐσέβετο πολὺ τὸν Ἡλίαν. Ὁ βασιλεὺς των ὅμως Ἀχάβ δὲν ἐπίστευεν εἰς τὸν ἀληθινὸν Θεόν. Τότε ὁ Ἡλίας παρουσιάσθηκε εἰς αὐτὸν καὶ τὸν ἐμάλωσε. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἔγινε μεγάλη πείνα. Ὁ Ἡλίας ἤρχετο κάποτε εἰς τὴν πόλιν. Ἦτο κουρασμένος πολὺ καὶ πεινασμένος. Εἰς τὸν δρόμον ποῦ ἐπήγαιεν, εἶδε μιὰν γυναῖκα νὰ μαζεύῃ ξύλα. Τὴν ἐπλησίασε καὶ τῆς ἐζήτησε νερὸ καὶ ψωμί. Ἡ καλὴ γυναῖκα ἀπήντησεν ὅτι δὲν εἶχε μαζύ της, ἀλλ' εἰς τὸ σπίτι της εἶχεν ἀκόμη ὀλίγον καὶ ὅτι ἐὰν τελειώσῃ αὐτὸ δὲν ἀπομένει ἄλλο παρὰ νὰ ἀποθάνῃ. Ἐπροσκάλεσε ὅμως τὸν Ἡλίαν νὰ ἔλθῃ νὰ φάγουν ὅ,τι εἶχεν.

Ὁ Ἡλίας ἐξετίμησε πολὺ τὴν καλωσύνην της. Καὶ

τῆς εἶπεν ὅτι ὅσον θὰ διαρκοῦσεν ἡ πείνα, ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς δὲν θὰ λείψῃ τίποτε. Καὶ πράγματι, μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, τίποτε δὲν ἔλειψε πλέον ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς καλῆς ἐκείνης γυναίκας.

Ἡ μνήμη τοῦ Προφήτου Ἡλία ἑορτάζεται εἰς τὰς 20 Ἰουλίου.

Δ ἴ δ α γ μ α :

Ὁ Θεὸς ἀμείβει τὴν εὐσπλαγχνίαν

Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΗΣΑΪΑΣ

(Κεφ. 1ον.)

Ο Ἡσαΐας εἶνε ὁ μεγαλείτερος ἀπὸ ὅλους τοὺς προφήτας. Ἐξῆσεν εἰς ἐποχὴν ποῦ οἱ Ἰσραηλίται εἶχον γίνεαι πολὺ κακοί. Δι' αὐτὸ τοὺς ἐμάλωνε πάντοτε. Τοὺς ἔλεγε νὰ μετανοήσουν. Διότι ἐὰν δὲν μετανοοῦσαν θὰ τοὺς ἐτιμωροῦσεν ὁ Θεός.

Τοὺς ἔλεγεν ὅτι ὁ Θεὸς δὲν θέλει μόνον μακρὰς ποοσευχὰς καὶ θυσιάς καὶ ἑορτὰς καὶ νηστείας, ἀλλὰ θέλει ἔργα καλὰ, νὰ τρέφωμεν ἐκείνους ποῦ πεινοῦν, νὰ ἐνδύωμεν τοὺς γυμνοὺς, νὰ παρηγορῶμεν τοὺς λυπημένους.

Ὁ Ἡσαΐας λέγεται Μεγαλοφωνότατος διὰ τὰ ὠραῖα καὶ ὑψηλὰ λόγια του. Ἡ προφητεία του εἶνε χωρισμένη εἰς 66 κεφάλαια. Ὁ Ἡσαΐας προεἶπεν ὅτι θὰ ἔλθῃ ὁ Χριστὸς νὰ σώσῃ τὸν κόσμον καὶ ὅτι θὰ μαρτυρησῇ πρὸς χάριν μας.

Ὁ Ἡσαΐας ἔλεγε πάντοτε τὴν ἀλήθειαν. Δὲν ἐφοβεῖτο κανένα. Οὔτε ἐκολάκευε κανένα. Δι' αὐτὸ καὶ ἀπέθανε μαρτυρικὸν θάνατον. Τὸν ἐφόνευσαν κατὰ διαταγὴν τοῦ κακοῦ βασιλέως Μανασῆ.

Δ ἴ δ α γ μ α :

Νὰ μὴ φοβῆσθε νὰ λέγετε τὴν ἀλήθειαν

Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΙΕΡΕΜΙΑΣ

(Ίερεμίας, Κεφ. 7ον.)

ΜΕΓΑΛΟΣ προφήτης ἦτο ὁ Ίερεμίας. Ἐπὶ 40 χρόνια δὲν ἔπαυσε νὰ συμβουλευῆ τὸν λαὸν νὰ μετανοήσῃ. Οἱ Ἰσραηλίται δὲν ἤκουαν. Καὶ ὁ Θεὸς τοὺς ἐτιμώρησε. Τοὺς ἔκαμε δούλους εἰς τὸν βασιλέα τῆς Βαβυλῶνος.

Ὁ Ίερεμίας ἐπροφήτευσεν ὅτι θὰ καταστροφῆ ἡ Ἱερουσαλήμ καὶ θὰ γίνουν οἱ Ἰσραηλίται δοῦλοι εἰς τοὺς Βαβυλωνίους. Ὅταν κατεστράφηκεν ἡ Ἱερουσαλήμ, ὁ Ίερεμίας ἐλυπήθηκε πολὺ. Ἐθρήνησε διὰ τὴν καταστροφὴν.

Τοὺς θρήνους του αὐτοὺς ἔγραψεν εἰς ἓν ὥραϊον ποίημα, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται: «Θ ρ ἦ ν ο ι τ ο ὺ Ἰ ε ρ ε μ ί ο υ». Εἰς αὐτοὺς προλέγει καὶ τὸν ἐρχομὸν τοῦ Ἰησοῦ.

Δίδογμα :

Ἡ δυστυχία τῆς πατρίδος μας εἶναι καὶ δυστυχία ἰδική μας

Ο ΔΑΝΙΗΛ ΚΑΙ ΑΛΛΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΛΑΤΙΟΝ

ΟΤΑΝ Ναβουχοδονόσωρ ὁ βασιλεὺς κατέλαβε τὴν Ἱερουσαλήμ, ἔφερεν ὀπίσω εἰς Βαβυλῶνα πολλοὺς αἰχμαλώτους. Καὶ εἶπεν εἰς ἓνα ἐπιστάτην του: «Πάρετε καὶ μερικὰ παιδιὰ τῆς Ἱερουσαλήμ. Διαλέξετε ἔξυπνα καὶ ὥραϊα παιδιὰ. Θὰ τὰ χρησιμοποιήσωμεν ἔπειτα εἰς τὴν διοίκησιν τῶν πατριωτῶν των ποῦ ὑπεδουλώσαμεν. Τρέφετε τὰ παιδιὰ αὐτὰ μὲ κρέατα καὶ βασιλικά φαγητὰ ἐπὶ ἀρκετὰ χρόνια. Ἐπειτα φέρετέ τα εἰς ἐμέ.»

Μαζὺ μὲ τὰ παιδιὰ αὐτὰ ἦσαν καὶ 4 μικροὶ φίλοι. Ὁ Ἀνανίας, ὁ Ἀζαρίας, ὁ Μισαήλ καὶ ὁ Δανιήλ. Αὐτὸς εἶπεν εἰς τὸν ἐπιστάτην: Παρακαλῶ, μὴ μᾶς δίσετε κρέατα. Δὲν εἴμεθα ἡμεῖς συνηθισμένα εἰς τὰ

βασιλικὰ φαγητὰ καὶ δὲν θὰ μᾶς ὠφελήσουν. Δίδετε
μας μόνον ψωμί, λαχανικὰ καὶ νερό. Καὶ θὰ ἰδῆτε
πόσον εὐρωστοί, ὑγιεῖς καὶ ὠραῖοι θὰ γίνωμεν.»

Ὁ Ἐπιστάτης εἶπε: «Φοβοῦμαι τὸν βασιλέα. Ἐὰν
μάθη πῶς δὲν τρέφεσθε μὲ πλούσια φαγητὰ, θὰ μὲ τι-
μωρήσῃ. Διότι θέλει νὰ γίνετε εὐρωστοί καὶ ὠραῖοι». Ἄλλ'
ἔδέχθηκεν ὁ ἐπιστάτης νὰ δοκιμάσῃ μερικὰς ἡ-
μέρας. Καὶ εἶδεν ὅτι τὰ 4 παιδιὰ ἐγίνοντο εὐρωστα καὶ
ὠραῖα μὲ τὴν ἀπλὴν, φυσικὴν, τροφήν.

Ἐπὶ ἄρκετὰ χρόνια τὰ παιδιὰ, ὅλα, ἐσπούδαζαν καὶ
ἐμάνθαναν τὴν Βαβυλωνιακὴν γλῶσσαν καὶ πολλὰ
πράγματα. Κατόπιν ὁ βασιλεὺς τὰ ἐξέτασεν. Εὐρῆκεν
ὅτι ἀπὸ ὅλα τὰ παιδιὰ, τὰ 4 ἐγνώριζαν περισσότερα.
Ἐξαιρετικὰ πολυμαθῆς ἐφάνηκεν ὁ Δανιὴλ. Ὁ βασι-
λεὺς ἐχάρηκε πολὺ. Ἔδωκεν εἰς τὰ 3 παιδιὰ θέσεις
καλάς. Καὶ τὸν Δανιὴλ τὸν ἔκαμεν ἄρχοντα τῆς χώρας.

Δ ἰ δ α γ μ α :

Ἡ ἀπλὴ τροφή εἶναι τὸ ἥμισυ τῆς ὑγείας

Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΔΑΝΙΗΛ

(Δανιὴλ, Κεφ. 3ον.)

ΚΑΠΟΤΕ Ναβουχοδονόσωρ ὁ βασιλεὺς ἔκαμε μιὰν
χρυσὴν εἰκόνα τοῦ ἑαυτοῦ του. Διέταξεν ὅλους νὰ
τὴν προσκυνήσουν. Αὐτὸ ὅμως ἦτο ἁμαρτία. Δὲν τὸ
ἐπιτρέπει ἡ δευτέρα ἐντολή.

Δι' αὐτὸ ὁ προφήτης Δανιὴλ ἔδωκε θάρρος εἰς τοὺς
τρεις νέους, τὸν Ἀνανίαν, τὸν Ἀζαρίαν καὶ τὸν Μι-
σαήλ. Τοὺς εἶπε νὰ μὴ προσκυνήσουν τὸ εἶδωλον, δη-
λαδὴ τὴν εἰκόνα τοῦ βασιλέως.

Ὅταν ἔμαθεν ὁ βασιλεὺς ὅτι ὁ Δανιὴλ καὶ οἱ 3 νέ-
οι δὲν προσκυνοῦν τὴν εἰκόνα του ἐθύμωσε. Διέταξε

νά τοὺς ρίψουν εἰς μίαν φωτιὰν μεγάλην. Ὁ Θεὸς ὁμοῦς τοὺς ἐφύλαξεν. Ἄν καὶ ἦσαν μέσα εἰς τὴν φλόγα δὲν ἔπαθον τίποτε. Τοὺς εὐρῆκαν νὰ προσεύχωνται.

Ὁ βασιλεὺς ὅταν εἶδε αὐτὸ τὸ θαῦμα, διέταξε καὶ τοὺς ἔβγαλαν ἀπὸ τὴν φωτιάν. Καὶ ἀπὸ τότε ἐπίστευσε καὶ ὁ ἴδιος εἰς τὸν Θεόν.

Δίδαγμα :

Ὁ Θεὸς φυλάττει τοὺς εὐσεβεῖς

ΠΩΣ ΤΙΜΩΡΕΙΤΑΙ Ο ΦΘΟΝΟΣ.—Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΔΑΝΙΗΛ ΕΙΣ ΤΟΝ ΛΑΚΚΟΝ ΤΩΝ ΛΕΟΝΤΩΝ

(Δανιήλ, Κεφ. 6ον.)

ΑΦΟΥ ἀπέθανεν ὁ Ναβουχοδονόσωρ ὁ βασιλεὺς, τὸν θρόνον του ἔλαβε ὁ Βαλτάσαρ καὶ κατοπιν ὁ Δαρείος. Αὐτὸς ἐσέβετο τὴν προφήτην Δανιήλ διότι ἦτο ἐνάρετος. Οἱ ἐχθροὶ του ὁμοῦς τὸν ἐφθόνησαν. Καὶ εἶπον εἰς τὸν Βασιλέα νὰ τὸν ρίψῃ εἰς ἓνα λάκκον ὅπου ἦσαν 3 λέοντες διὰ νὰ τὸν κατασπαράξουν.

Ὅταν ὁ προφήτης Δανιήλ ἐρρίφθη εἰς τὸν λάκκον, ἐγονάτισε καὶ προσήχετο. Τότε οἱ λέοντες ἔμειναν ἀκίνητοι καὶ ὁ προφήτης Δανιήλ ἐσώθηκε. Τόσον μεγάλη εἶνε ἡ δύναμις τῆς προσευχῆς.

Ὁ Δανιήλ καὶ οἱ Λέοντες.

Ὁ Δαρείος ὅταν εἶδε αὐτὸ τὸ πρᾶγμα διέταξε νὰ βγάλουν ἀπὸ τὸν λάκκον τὸν προφήτην καὶ νὰ ρίψουν εἰς αὐτὸν τοὺς ἐχθροὺς τοῦ προφήτου τοὺς ὁποίους ἀμέσως οἱ λέοντες ἐκακοποίησαν.

Δίδαγμα :

Ὁ φθόνος εἶναι τὸ χειρότερον πρᾶγμα

ΙΕΖΕΚΙΗΛ

ΟΤΑΝ ὁ Ναβουχοδονόσωρ κατέλαβε τὴν Χαναὰν ἐπῆρε πολλοὺς αἰχμαλώτους μαζύ του. Ἐνας ἀπὸ αὐτοὺς ἦτο ὁ Ἰεζεκιήλ. Ἦτο πολὺ μορφωμένος καὶ ὁ λαὸς τὸν ἐσέβετο. Ἐγεννήθηκε εἰς τὴν Ἰουδαίαν. Ἦτο υἱὸς ἱερέως.

Ἦτο αὐστηρὸς, ἀφωσιωμένος εἰς τὴν θρησκείαν του. Ἐμισοῦσε κάθε εἶδος κακίας. Ἐκήρυττε καὶ συνεβούλευε τὸν λαὸν ἐπὶ 22 χρόνια. Πῶς καὶ ποῦ ἀπέθανε δὲν εἶνε γνωστόν. Ἰσως νὰ ἀπέθανεν εἰς τὴν Βαγδάτην.

Αἱ προφητεῖαι τοῦ Ἰεζεκιήλ εὐρίσκονται εἰς ἰδιαιτέρον βιβλίον τὸ ὁποῖον λέγεται Π ρ ο φ η τ ε ῖ α Ἰ ε ζ ε κ ι ή λ.

Δ ἰ δ α γ μ α :

Πρέπει ν' ἀγαπῶμεν τὴν θρησκείαν μας

Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΙΩΝΑΣ

(Ἰωνᾶς, Κεφ. 2ον.)

ΤΟΝ καιρὸν ἐκεῖνον ἦτο μιὰ μεγάλη πόλις. Ἐλέγετο Νινευί. Οἱ κάτοικοί της ἦσαν κακοί. Ὁ Θεὸς εἶπεν εἰς τὸν Ἰωνᾶν: «Πήγαινε εἰς Νινευί, τὴν πόλιν τὴν μεγάλην. Κήρυξε εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἐκεῖ νὰ μετανοήσουν. Διότι ἀλληῶς θὰ καταστραφοῦν».

Ὁ Ἰωνᾶς ὁμως ἐμβῆκε εἰς ἓν πλοῖον διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς ἄλλην πόλιν. Εἰς τὸ ταξειδί ἔγινε μεγάλη τρικυμία. Τὸ πλοῖον ἐκινδύνευε νὰ ἀναποδογυρισθῇ. Οἱ ἐπιβάται ἀπεφάσισαν τότε νὰ βάλουν κλήρους μὲ τὰ ὀνόματά των καὶ νὰ τραβήξουν ἓνα ἀπὸ τοὺς κλήρους αὐτούς, διὰ νὰ ἰδοῦν ἐξ αἰτίας ποίου ὁ Θεὸς ἔστειλε τὴν τρικυμίαν.

Ἐβγῆκε τὸ ὄνομα τοῦ Ἰωνᾶ, ὁ ὁποῖος ὠμολόγησεν ὅτι δὲν ἤκουσε τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ καὶ δι' αὐτὸ ἔγινε τρικυμία. Τὸν ἔρριψαν τότε εἰς τὴν θάλασσαν. Ἀμέσως ἡ τρικυμία κατέπαυσε.

Τὸν ἐπῆρε τότε τὸν Ἰωνᾶν ἐν μέγαλο ψάρι. Ἐπειτα ἀπὸ 3 ἡμέρας τὸν ἔβγαλεν εἰς τὴν ξηράν. Ἀμέσως ὁ Ἰωνᾶς ἐπῆγεν εἰς τὴν Νινευῖ, σύμφωνα μὲ τὴν προσταγὴν τοῦ Θεοῦ. Ἐκήρυξεν εἰς τοὺς κατοίκους τῆς μετάνοιαν. Οἱ κάτοικοι τῆς Νινευῖ ἤκουσαν τὸν Ἰωνᾶν. Μετενόησαν καὶ ὁ Θεὸς δὲν τοὺς κατέστρεψε.

Ἐκτὸς τοῦ Ἰωνᾶ ἦσαν καὶ ἄλλοι μικροὶ προφῆται, ὁ Ζαγαοίας, Ὡσηέ, Ἀμός, Μιχαίας, Μαλαχίας, Ἰωήλ, Ἀβδιού, Ναούμ, Ἀβακούμ, Σοφονίας καὶ Ἀγγαῖος.

Δ ἰ δ α γ μ α :

Ὁ καθένας χρειάζεται διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Θεοῦ

ΟΙ ΜΑΚΚΑΒΑΙΟΙ

ΟΠΩΣ ξεύρομεν, οἱ Ἑβραῖοι εἰς τὴν Παλαιστίνην ἐλάτρευον τὸν ἕνα Θεόν. Κάποιος ὅμως βασιλεὺς των, ὁ Ἀντίοχος, προσεπάθησε νὰ τοὺς κάμη ν' ἀφήσουν τὴν θρησκείαν των καὶ τὸν Θεόν των. Ὁ Ἀντίοχος ἦτο εἰδωλολάτρης. Καὶ ἤθελε μὲ κάθε τρόπον, νὰ κάμη καὶ τοὺς Ἑβραίους νὰ γίνουν εἰδωλολάτραι. Ἐκαυχήθηκε μάλιστα πολλὰς φορὰς ὅτι κατήργησε τὴν θρησκείαν τῶν Ἑβραίων καὶ εἰσήγαγε τὴν θρησκείαν τῶν εἰδωλολατρῶν.

Ἐγινε τότε μέγας πόλεμος ἐπὶ πολλὰ χρόνια. Ἀρχηγοὶ τῶν Ἑβραίων ἦσαν 7 ἀδελφοὶ ποῦ ἐλέγοντο «Μ α κ κ α β α ἰ ο ι» (MACCABEES). Ἡ οἰκογένεια τῶν Μακκαβαίων ἦτο μιὰ ἀπὸ τὰς καλλιτέρας Ἑβραϊκὰς οἰκογενείας. Ἦσαν ὅλοι ὑπομονητικοὶ καὶ ἀνδρεῖοι.

Οἱ Μακκαβαῖοι προσπαθοῦσαν νὰ στερεώσουν τὴν Ἑβραϊκὴν θρησκείαν τοῦ ἐνὸς Θεοῦ. Ἐνδιαφέροντο πολὺ διὰ νὰ μὴ παρασυσκοθῶν οἱ Ἑβραῖοι ἀπὸ ξένα ἔθνη. Ἦθελον νὰ τοὺς κρατήσουν εἰς τὸν Ἑβραϊκὸν ἐθνισμὸν καὶ εἰς τὴν Ἑβραϊκὴν θρησκείαν τῶν πατέρων τῶν.

Δι' αὐτὸ ἀφῆκαν οἱ Μακκαβαῖοι πολὺ καλὴν φήμην. Μέχρι σήμερον τὸ ὄνομά των ἀκούεται πολὺ καλὰ εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Ἐπὶ τῆς ἐποχῆς των ἐγράφησαν καὶ τὰ βιβλία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ποῦ λέγονται: Βιβλία Μακκαβαίων.

Δίδαγμα :

Καλλίτερον ὄνομα καλόν, παρὰ πλοῦτος πολὺς.

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗΝ *

ΓΝΩΡΙΖΟΜΕΝ ὅτι ἡ Παλαιστίνη ἦτο Ἑβραϊκὴ. Οἱ κάτοικοί της, σχεδὸν ὅλοι, ἦσαν Ἑβραῖοι. Ἀλλὰ δὲν ἠμποροῦσαν νὰ μείνουν ἐλεύθεροι. Ὀλίγον ἔπειτα ἀπὸ τὴν Περσικὴν κατοχὴν, τὴν Παλαιστίνην τὴν κατέλαβεν ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος τὸ 333.

Ἑλληνικαὶ πόλεις μὲ ὀνόματα Ἑλληνικὰ ἤρχισαν νὰ κτίζωνται ἐκεῖ, Ἕλληνες κατέλαβον τὰς ἀρχαίας πόλεις τῶν Φιλισταίων,

Ἕλληνες κατόκησαν τὴν ἐπάνω πεδιάδα τοῦ Ἰορδάνου. Ἑλληνικὰ γράμματα καὶ Ἑλληνικαὶ εἰκόνες ἐχαράσσοντο ἐπάνω εἰς τὰ τοπικὰ νομίσματα. Εἰς ὅλην τὴν Παλαιστίνην εἰσεχώρησαν

Μέγας Ἀλέξανδρος

* Σημ.—Περὶσσότερα βλέπετε εἰς ἡμετέραν ἔκδοσιν «Ἡθὴ καὶ Ἔθνη Παλαιστίνης», κεφ. «Ἑλληνικὴ ἐπίδρασις κλπ.» σελ. 65.

Ἕλληνες. Ἐφερον μαζί των τὴν γλῶσσάν των, τὰ ἔθιμά των, τὰς τελετάς των, τὰ παιγνιδιά των.

Ὁ Ἑλληνικὸς πολιτισμὸς προσείλκυσε πολλοὺς Ἑβραίους καὶ μάλιστα τοὺς πλέον ἀνεπτυγμένους. Πολλοὶ Ἑβραῖοι ἄφηνον τὰ ἀρχαῖα ὀνόματα τῶν προγόνων των καὶ ὠνόμαζον τοὺς ἑαυτοὺς των μὲ ὀνόματα Ἑλληνικά. Ἕλληνες διδάσκαλοι ἐδίδασκον Ἑλληνικὰς ἀσκήσεις εἰς ἑβραϊόπαιδας. Ἐπίσης τὰ ὀνόματα πολλῶν μουσικῶν ὀργάνων τὰ ὅποια ἐπαίζοντο ἦσαν Ἑλληνικά. Μὲ τὰ Ἑλληνικὰ ὀνόματα εἰσεχώρησε καὶ μέρος τῆς Ἑλληνικῆς Φιλοσοφίας.

Δ ἴ δ α γ μ α :

Ὁ Ἑλληνικὸς πολιτισμὸς μορφώνει ὅλον τὸν κόσμον.

Η ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ ΚΑΙ ΟΙ ΡΩΜΑΙΟΙ

ΕΠΙΕΙΤΑ ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας τὴν Παλαιστίνην κατέλαβον οἱ Ρωμαῖοι. Εἶχον κατακτήσει ὅλον σχεδὸν τὸν κόσμον. Ἦσαν ἀνθρώποι ὑπερήφανοι. Ἀγαποῦσαν τὴν δόξαν καὶ τὰς διασκεδάσεις. Καὶ ὅταν κατέλαβον τὴν Παλαιστίνην ἔφερον μαζί των καὶ τὰς κακίας των καὶ τὰ ἔθιμά των.

Οἱ Ρωμαῖοι ἡγεμόνες ποῦ διοικοῦσαν τὴν Παλαιστίνην ἔκαμνον ὅτι ἤθελον. Οὔτε κἂν ἐρωτοῦσαν τὸν βασιλέα τῆς Ρώμης. Ἐξοῦσαν βίον κακόν. Καὶ ἔδιδον τὸ κακὸν παράδειγμα καὶ εἰς τὸν λαόν. Διότι ὁ λαὸς κάμνει πάντοτε ἐκεῖνο ποῦ κάμνουν οἱ μεγαλείτεροί του. Ἡ Παλαιστίνη ὀλόκληρος ὑπέφερε. Μιὰ μεγάλη σύγχυσις εἶχε γίνει. Ὁ Ἑβραϊκὸς λαὸς δὲν ἤκουε κατένεα οὔτε τοὺς προφήτας του.

Οἱ Ἑβραῖοι ἤρχισαν νὰ πέρνουν ὅλας τὰς κακὰς συνηθείας τῶν Ρωμαίων. Ἡ κακία εἶχε διαδοθῆ εἰς ὅλας τὰς Ἑβραϊκὰς οἰκογενείας, πλουσίας καὶ πτω-

χάς. Ἡ βία, ἡ ἀδικία, ἡ κακία, ὁ φθόνος, ὅλα αὐτά, εἶχον φέροι τοὺς Ἑβραίους εἰς ἓν σημεῖον ποῦ νὰ μὴ ξεύρουν τί λέγουν καὶ τί κάμνουν. Ὅλοι ἦσαν ἀπελπισμένοι. Δὲν ἤξευραν ποιὸς θὰ ἠμποροῦσε νὰ τοὺς βγάλῃ ἀπὸ αὐτὴν τὴν κατάστασιν. Τί νομίζετε ὅτι ἔγινε τότε;

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΜΕΝΑΙ

Πῶς ἐκυβέρινα κατ' ἀρχάς ὁ Σαουλ καὶ πῶς κατοίπιν;—Τί ἐπάγγελμα εἶχε κατ' ἀρχάς ὁ Δαβὶδ;—Τί εἶδους ἄνθρωπος ἦτο ὁ Γολιάθ;—Διατί ἔφυγεν ὁ Δαβὶδ εἰς τὰ ὄρη;—Ποῖος ἦτο ὁ ἐνδοξότερος Ἰσραηλίτης βασιλεὺς;—Ποῖον γνωστὸν βιβλίον ἔγραψεν ὁ Δαβὶδ;—Ποῖος ἦτο ὁ πεντηκοστὸς ψαλμὸς καὶ διατί ἐγράφη;—Ποῖος ἦτο ὁ Ἀβεσσαλώμ;—Ποῖον υἱὸς ἦτο ὁ Σολομών;—Ὅταν ἦτο μικρὸς ὁ Σολομών τί φωνὴν ἤκουσε;—Πῶς ξεύρομεν ὅτι ἡ παιδεία τοῦ Σολομώντος ἔγινε παντοῦ γνωστή;—Τί σημαίνει «σοφία»;—Ἐπαναλάβετε τὴν δίκην τοῦ Σολομώντος διὰ τὰς δύο γυναῖκας.

Τί σημαίνει ἡ λέξις Προφήτης;—Ποῦ ἐξοῦσεν ὁ Προφήτης Ἡλίας;—Πότε κατέβαινεν εἰς τὰς πόλεις;—Τί ἀπήντησεν ἡ καλὴ γυναῖκα πρὸς τὸν Ἡλίαν;—Πῶς ἐβραβεύθηκεν ἡ καλωσύνη της;—Ποῖος ἦτο ὁ μεγαλύτερος Προφήτης;—Τί κυρίως ἐπροφήτευσεν οὗτος;—Τί ἐπροφήτευσεν ὁ Προφήτης Ἱερεμίας;—Ποῖος ἦτο ὁ Ναβουχοδονόσωρ;—Πῶς διέταξε νὰ τρέφονται τὰ αἰχμάλωτα παιδία τῆς Ἱερουσαλήμ;—Τί ἐζήτησεν ὁ Δαυὶδ;—Τί ἐδέχθηκε νὰ κάμῃ ὁ Ἐπιστάτης;—Ὅταν ἐπέρασαν τὰ τρία χρόνια τί ἐρώτησε τὰ παιδιὰ ὁ Ναβουχοδονόσωρ;—Τί παρετήρησε;—Εἰπέτε τὴν ἱστορίαν τῆς χρυσοῦς εἰκόνας.—Τί ἔκαμε τὸν Δαυὶδ ὁ Δαρεῖος;—Τί ἔγινεν ἐκεῖ;—Τί γνωρίζετε περὶ τοῦ Ἰεζεκιήλ;—Τί ἔγινεν ὅταν ἔπεσεν ὁ Ἰωνᾶς εἰς τὴν θάλασσαν;—Εἰς ποίαν πόλιν ἐπῆγεν ὁ Ἰωνᾶς;—Διατί;—Μετένοησαν οἱ κάτοικοι;—Πῶς ἀφελήθησαν οἱ Ἑβραῖοι ἀπὸ τοὺς Ἑλλήνας;

ΤΟ ΣΥΜΒΟΛΟΝ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ

1. Πιστεύω εἰς ἓνα Θεόν, Πατέρα Παντοκράτορα, Ποιητὴν Οὐρανοῦ καὶ Γῆς, ὁρατῶν τε πάντων καὶ ἀοράτων.

2. Καὶ εἰς ἓνα Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ τὸν Μονογενῆ, τὸν ἐκ τοῦ Πατρὸς γεννηθέντα πρὸ πάντων τῶν αἰώνων.—Φῶς ἐκ φωτός, Θεὸν ἀληθινόν, ἐκ Θεοῦ ἀληθινοῦ γεννηθέντα, οὐ ποιηθέντα· ὁμοούσιον τῷ Πατρὶ, δι' οὗ τὰ πάντα ἐγένετο.

3. Τὸν δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν κατελθόντα ἐκ τῶν Οὐρανῶν,—καὶ σαρκωθέντα ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καὶ Μαρίας τῆς Παρθένου καὶ ἐνανθρωπήσαντα.

4. Σταυρωθέντα τε ὑπὲρ ἡμῶν ἐπὶ Ποντίου Πιλάτου καὶ παθόντα καὶ ταφέντα.

5. Καὶ ἀναστάντα τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ κατὰ τὰς Γραφάς.

6. Καὶ ἀνελθόντα εἰς τοὺς Οὐρανοὺς καὶ καθεζόμενον ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρὸς.

7. Καὶ πάλιν ἐρχόμενον μετὰ δόξης κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς, οὗ τῆς βασιλείας οὐκ ἔσται τέλος.

8. Καὶ εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, τὸ Κύριον, τὸ Ζωοποιόν, τὸ ἐκ τοῦ Πατρὸς ἐκπορευόμενον, τὸ σὺν Πατρὶ καὶ Υἱῷ συμπροσκυνούμενον καὶ συνδοξαζόμενον, τὸ λαλῆσαν διὰ τῶν Προφητῶν.

9. Εἰς μίαν Ἁγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν. (†)

10. Ὁμολογῶ ἓν βάπτισμα εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν.

11. Προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν. (†)

12. Καὶ ζωὴν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος. Ἀμήν.

ΠΡΟΣΕΥΧΑΙ

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΛΕΓΟΜΕΝΗ ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΠΡΟ ΤΗΣ ΕΝΑΡΞΕΩΣ ΤΟΥ ΜΑΘΗΜΑΤΟΣ

Κύριε, ἔλθ' εἰς βοήθειάν μας, δίδαξέ μας, δίδε μας δύναμιν διὰ νὰ μανθάνωμεν τὰ μαθήματά μας. Φώτιζε πάντοτε τὸν νοῦν μας διὰ νὰ εἴμεθα ἐπιμελεῖς καὶ ἥσυχοι, νὰ εὐχαριστοῦμεν τοὺς διδασκάλους καὶ νὰ προκόπτωμεν εἰς τὰ καλὰ ἔργα. Βοήθει μας καὶ τώρα καὶ ἄλλοτε νὰ ἐργαζώμεθα σύμφωνα μὲ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα εἰς τὰ σχολεῖα μανθάνομεν. Διότι εἶσαι πάντοτε Ἅγιος νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΛΕΓΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΤΟΥ ΔΙΔΑΣΚΟΝΤΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΑΡΑΔΟΣΙΝ

Θεὲ τῶν φώτων καὶ τοῦ ἐλέους, ἐπάκουσον ἡμῶν δεομένων τῆς Σῆς ἀγαθότητος. Σῶζε ἐν εἰρήνῃ τὸν Σ. ἐπίσκοπον ἡμῶν (), τὸν προστάτην τῆς ἀληθινῆς παιδείας. Φύλαττε ἀπὸ κάθε δυστυχίαν τοὺς κατοίκους τῆς παροικίας ταύτης, τοὺς φιλομούσους Ἐφόρους καὶ Ἐπιτρόπους, τὰ Σωματεῖα καὶ Ὁργανώσεις καὶ ὅλους τοὺς ὑπὲρ αὐτῆς συνεισφέροντας, συνάπτων αὐτοὺς ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς ἀγάπης καὶ ὁμονοίας, δαψιλῆ τὴν ἀντιμιθίαν δωρούμενος ἐν τε τῷ νῦν αἰῶνι καὶ ἐν τῷ μέλλοντι· τοὺς διδασκάλους καὶ διδασκαλίσσας, τοὺς ὑπὲρ τοῦ φωτισμοῦ τῆς εὐσεβοῦς νεολαίας μοχθοῦντας, ἐνίσχυσον εἰς τὸ ἱερόν καὶ σωτήριον ἔργον των. Εἰς τὴν νεολαίαν

ταύτην, τὰς χρηστὰς τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἔθνους ἐλπίδας, ἔξαπόστειλον τὴν χάριν τοῦ Παναγίου σου Πνεύματος, πρὸς στηριγμὸν τῆς Ἀγίας Σου Ἐκκλησίας καὶ προαγωγὴν τοῦ Γένους ἡμῶν.

Κύριε ὁ τὸ Πανάγιόν σου Πνεῦμα ἐν τῇ τρίτῃ ὥρᾳ τοῖς Ἀποστόλοις καταπέμψας, τοῦτο, Ἀγαθέ, μὴ ἀντανέλης ἀφ' ἡμῶν, ἀλλ' ἐγκαίνισον ἡμῖν τοῖς δεομένοις σου.

ΤΡΟΠΑΡΙΑ ΨΑΛΛΟΜΕΝΑ

Εὐλογητὸς εἶ, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ πανσόφους τοὺς ἀλιεῖς ἀναδείξας, καταπέμψας αὐτοῖς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, καὶ δι' αὐτῶν τὴν Οἰκουμένην σαγηνεύσας, Φιλάνθρωπε, δόξα Σοι.

Ὅτε καταβὰς τὰς γλώσσας συνέχεε, διεμέριζεν Ἔθνη ὁ Ὑψιστος· ὅτε τοῦ πυρὸς τὰς γλώσσας διένειμεν, εἰς ἐνότητα πάντα ἐκάλεσε· καὶ συμφώνως δοξάζομεν τὸ Πανάγιον Πνεῦμα.

Σῶσον, Κύριε, τὸν λαόν Σου καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν Σου. Νίκας τοῖς εὐσεβέσι κατὰ βαρβάρων δωροῦμενος καὶ τὸ Σὸν φυλάττων διὰ τοῦ Σταυροῦ Σου πολίτευμα.

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΕΙΣ ΠΑΣΑΝ ΠΕΡΙΣΤΑΣΙΝ

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἀγίου Πνεύματος. Ἀμήν.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Βασιλεῦ οὐράνιε, Παράκλητε, τὸ πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὁ πανταχοῦ παρὼν καὶ τὰ πάντα πληρῶν, ὁ θησαυρὸς τῶν ἀγαθῶν καὶ ζωῆς χορηγός, ἐλθὲ καὶ σκήνωσον ἐν ἡμῖν καὶ καθάρισον ἡμᾶς ἀπὸ πάσης κηλίδος καὶ σῶσον, ἀγαθέ, τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἅγιος ὁ Θεός, Ἅγιος Ἰσχυρός, Ἅγιος Ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς. (τρὶς)

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἀγίῳ Πνεύματι. Καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Παναγία Τριὰς, ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἰλάσθητι ταῖς ἁμαρτίαις ἡμῶν. Δέσποτα, συγχώρησον τὰς ἀνομίας ἡμῖν. Ἄγιε, ἐπίσκεψαι καὶ ἴασαι τὰς ἀσθενείας ἡμῶν, ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός Σου. Κύριε, ἐλέησον· Κύριε, ἐλέησον, Κύριε ἐλέησον.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἀγίῳ Πνεύματι. Καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΠΑΤΕΡ ΗΜΩΝ

Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἀγιασθήτω τὸ ὄνομά σου· ἐλθῆτω ἡ βασιλεία σου· γενηθῆτω τὸ θέλημά σου, ὡς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς. Τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δὸς ἡμῖν σήμερον· καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν· καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν, ἀλλὰ ρῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ.

Ὅτι σοῦ ἐστὶν ἡ βασιλεία, καὶ ἡ δύναμις, καὶ ἡ δόξα, τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ Ἀγίου Πνεύματος, νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Δι' εὐχῶν τῶν Ἀγίων Πατέρων ἡμῶν, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΠΡΩ·Ι·ΝΗ

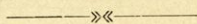
Θεὲ καὶ Πάτερ, Σὲ εὐχαριστῶ διότι μὲ ἠξίωσες νὰ περάσω μὲ εἰρήνην τὴν νύκτα καὶ νὰ σηκωθῶ ὑγιῆς. Σὲ παρακαλῶ δίδε με δύναμιν διὰ νὰ ἠμπορέσω μὲ ὑγείαν νὰ περάσω καὶ τὴν ἡμέραν. Νὰ εὐχαριστήσω Σὲ τὸν Θεόν, τοὺς γονεῖς καὶ διδασκάλους καὶ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους καὶ νὰ μάθω καλὰ τὰ μαθήματά μου. Φώτιζέ με διὰ νὰ εἰρηνεύω πάντοτε καὶ μὲ τὸν ἑαυτὸν μου καὶ μὲ ὅλους τοὺς ἄλλους. Διότι Ἅγιος εἶσαι καὶ τώρα καὶ πάντοτε καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΒΡΑΔΥΝΗ Ἡ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΑΠΟΛΥΣΙΝ ΤΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ ὁποῖος ἐκάλεσες τὰ παιδιὰ νὰ ἔλθουν πρὸς Σέ, δέξε ἀπὸ τὰ χεῖλη ἐμοῦ τοῦ παιδίου Σου τὴν βραδυνὴν αὐτὴν προσευχὴν. Φύλαττε τοὺς γονεῖς μου, τοὺς συγγενεῖς μου, τοὺς διδασκάλους μου καὶ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Δίδε ὑγείαν εἰς τοὺς ἀρρώστους καὶ ἐλπίδα εἰς τοὺς δυστυχεῖς. Σκέπασέ με ὑπὸ τὴν σκέπην Σου διὰ νὰ κοιμηθῶ ἐν εἰρήνῃ καὶ σήκωσέ με τὴν κατάλληλον ὥραν διὰ νὰ δοξάσω καὶ πάλιν τὸ ὄνομά Σου, διότι Σὺ εἶσαι ὁ μόνος Ἀγαθὸς καὶ Φιλάνθρωπος. Ἀμήν.

ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ

ΣΧΟΛΙΚΑ

- 1ον—'Αναγνωστικὸν τῆς Ἑλληνικῆς Μυθολογίας
2ον—'Αναγνωστικὸν τῆς Ἱστορίας τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος.
3ον—'Αναγνωστικὸν τῆς Ἱστορίας τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης.
4ον—'Αναγνωστικὸν τῆς Ἱστορίας τῆς Καινῆς Διαθήκης.
5ον—'Αναγνωστικὸν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας.
6ον—Ὁρθόδοξος Χριστιανικὴ Λειτουργικὴ.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ

ΧΡΗΣΙΜΑ ΔΙΑ ΙΕΡΕΙΣ, ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥΣ ΚΑΙ ΓΟΝΕΙΣ

- 7ον—Ἐμπειρικὴ Ψυχολογία.
8ον—Ἥθῃ καὶ Ἔθιμα τῆς Σημερινῆς Παλαιστίνης.
9ον—Περὶ Θείου Ζήλου τῶν Πρώτων Χριστιανῶν Γυναικῶν.
10ον—Πρέπει νὰ Ὑποφέρωμεν;
11ον—Ὁ Ὑπέροχος Ἄνθρωπος εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Ἀντίληψιν
12ον—The Hellenic Ideal of a Gentleman.
13ον—Πῶς Εἶδα τὴν Μόσχαν καὶ τὸν Κομμουνισμόν της.
14ον—Διάφοροι Κοινωνικαὶ Μελέται.

Ἀποταθῆτε :

Rev. G. POLYZOIDES

c/o D. C. Divry, Inc.

240 W. 23rd St.

New York

Ἔκδοσις D. C. DIVRY, Inc., 240 W. 23rd St., New York

